

1^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΓΡΙΝΙΟΥ
ΤΑΞΗ: Α' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΤΜΗΜΑ : Α3

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
**«ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ – ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΣ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ»**
Α' ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ

2015 - 2016

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ομάδες Εργασίας	<u>2</u>
<u>ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄</u>	
Πρόλογος	3
Τι είναι ο Πνευματισμός- Εσωτερισμός;	4
Γιατί ο Πνευματισμός θεωρείται παραθρησκευτικό φαινόμενο;	4
Αρχαίες θρησκείες και Πνευματισμός.	5
Εσωτερισμός.	6
Οι βασικοί άξονες του Εσωτερισμού- Πνευματισμού.	7
Απόψεις Πνευματιστών.	8
Διαμεσότητα-Μέντιουμ.	8
Κατηγορίες Διαμέσων.	9
Αντιρρήσεις κατά των Διαμέσων.	11
Μετενσάρκωση.	13
Η δοξασία της μετενσάρκωσης α) Τι πιστεύουν οι οπαδοί του κάρμα και της μετενσάρκωσης	15
β) Γιατί είναι ασυμβίβαστη με την Ορθόδοξη πίστη;	16
Τι είναι ο Αποκρυφισμός;	18
Η αυθυποβολή και η δύναμή της.	19
Ο πνευματισμός στην νεώτερη Ελλάδα.	20
Σωματεία και οργανώσεις.	21
Η Ελληνική Εταιρεία Ψυχικών Ερευνών.	22
Πνευματισμός και Σατανολατρεία στο φως του Χριστιανισμού.	24
Χριστιανική τοποθέτηση.	29
<u>ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄</u>	
Προλήψεις και Δεισδαιμονίες.	35
Η στάση της Ορθόδοξης Εκκλησίας.	35
Ποικιλία προλήψεων.	35
Προλήψεις γύρω από την Χριστιανική πίστη.	36
Τα γούρια και η ιστορία τους.	37
Παράρτημα	54
Συνέντευξη ιερέως	55
Φωτογραφικό υλικό	59
Βιβλιογραφία- Ιστότοποι	60

Π Ι Ν Α Κ Α Σ Ο Μ Α Δ Ω Ν

Α' ΛΥΚΕΙΟΥ 2015-16

1Η ΟΜΑΔΑ	2Η ΟΜΑΔΑ	3Η ΟΜΑΔΑ	4Η ΟΜΑΔΑ	5Η ΟΜΑΔΑ
Δημήτρης Χριστοδούλου	Ελένη Χειμώνα	Λάμπρος Συράκος	Δήμητρα Σταματάκη	Μαρία Χαϊντίνη
Γιάννης Χαντζής	Εύη Τσάκνη	Κώστας Τσιάμης	Ζέτα Τάγκαλου	Αγγελική Τσίγκου
Κώστας Χρήστου	Έλενα Τσέπα	Γιάννης Τσάμης	Μαρία Συσοβίτη	Δωροθέα Τσαραδήμα
Ταξιάρχης Τόλης	Ειρήνη Τσιούνη	Αλέξανδρος Τόσκας	Αθανασία Τσίγκου	Σίσσυ Φραντζεσκάκη
Θανάσης Τσιαμάκης	Χριστίνα Τσιούνη	Αλέξανδρος Σουλιώτης	Μαρίνα Τσιαμπούλα	Μαρίνα Τριανταφυλλάκη
		Σωτήρης Ταφίλης		

Κεφάλαιο Α΄

Πρόλογος

Πνευματισμός είναι η πίστη ότι υπάρχουν πνεύματα με τα οποία μπορούμε να επικοινωνήσουμε κάτω από ορισμένες συνθήκες. Στις αρχαίες θρησκείες οι άνθρωποι πίστευαν ότι τα πνεύματα των νεκρών μπορούν να βλάψουν ή να βοηθήσουν τους ζωντανούς. Αυτός είναι ο αρχαϊκός Πνευματισμός, ο οποίος συνδέθηκε με το λεγόμενο Εσωτερισμό, δηλαδή την πίστη ότι στις θρησκείες υπάρχει μια εσωτερική διάσταση, που είναι αντιληπτή μόνο από κάποιους μνημένους. Σ' αυτή την κρυφή πτυχή των αρχαίων θρησκείων οφείλεται η ονομασία «Αποκρυφισμός» και «Αποκρυφολογία», η οποία χρησιμοποιείται αντί για τη λέξη «Εσωτερισμός».

Ο νεότερος Πνευματισμός και Εσωτερισμός έχει διαφοροποιηθεί από τις αρχαϊκές του ρίζες. Εμφανίστηκε το 19ο αιώνα στις Η.Π.Α., έθεσε στο περιθώριο τις θεωρίες περί πνευμάτων και θέλησε να ακολουθήσει «επιστημονικότερες» μεθόδους. Γι' αυτό δεν ονομάζει πλέον τα σχετικά φαινόμενα «πνευματιστικά» αλλά «ψυχικά» ή «μεταψυχικά», το δε όλο κίνημα του Πνευματισμού το ονομάζει «ψυχοφυσιολογία». Στην Ελλάδα το 1923 ιδρύθηκε η «Εταιρεία Ψυχικών Ερευνών», με σκοπό τη μελέτη όλων των σχετικών με τον Πνευματισμό θεμάτων.

Τι είναι ο Πνευματισμός – Εσωτερισμός;

Πνευματισμός με την ευρεία έννοια, ονομάζεται το σύνολο των πρακτικών και των μέσων που χρησιμοποιούνται με σκοπό την επικοινωνία με το «πνευματικό βασίλειο» ή με τις ψυχές των νεκρών. Προϋποθέτει ότι ένα πνευματικό μέρος του ανθρώπου επιζεί μετά τον θάνατο του υλικού σώματος και μπορεί να επικοινωνεί με τους ζωντανούς, συνήθως μέσω κάποιου μέντιουμ. Ο πνευματισμός σχετίζεται με τον ανιμισμό, τη θεουργία και τη νεκρομαντεία.

Συνήθως ο πνευματισμός εμπεριέχει ή εμπεριέχεται σε κάποιο μονοθεϊστικό θρησκευτικό σύστημα, απαιτώντας πίστη στον Θεό, μα όχι σε κάποιον ανθρωπόμορφο θεό. Το κύριο χαρακτηριστικό του είναι η πεποίθηση ότι τα πνεύματα των νεκρών διαμένουν στον πνευματικό κόσμο και έχουν και την ικανότητα και την τάση να επικοινωνούν με τους ζωντανούς.

Οποιοσδήποτε μπορεί να λάβει μηνύματα από πνεύματα, μα η «επίσημη» συνάντηση μπορεί να γίνει μόνο μέσω «μέντιουμ», που μπορούν να παρέχουν και πληροφορίες σχετικά με τη μεταθανάτια ζωή. Ο πνευματισμός αναπτύχθηκε και έφτασε στο ζενίθ του από το 1840 μέχρι και το 1920, κυρίως σε αγγλόφωνες χώρες. Το 1848 η Κάτε Φοξ από το Χάιντςβιλ, σε ηλικία 12 ετών, ισχυρίσθηκε πως είχε επικοινωνία με το πνεύμα ενός δολοφονημένου μέσω της τυπτολογίας, δηλαδή ενός αλφαβήτου που η ίδια είχε εφεύρει κι έτσι έγινε το πρώτο μέντιουμ της νεώτερης εποχής. ο 1897, λεγόταν πως είχε πάνω από οκτώ εκατομμύρια υποστηρικτές στις Η.Π.Α και την Ευρώπη, περισσότερο από τις μεσαίες και ανώτερες κοινωνικές τάξεις.

Ως άτυπη θρησκευτική κίνηση άνθισε για μισό αιώνα χωρίς κείμενα ή κάποια επίσημη οργάνωση, μόνο μέσω των υπνωτιστών, μέσω συναντήσεων και ιεραποστολικής δράσης μορφωμένων μέντιουμ. Μεγάλο μέρος των εξεχόντων πνευματιστών ήταν γυναίκες. Οι περισσότεροι οπαδοί υποστήριξαν προοδευτικά κοινωνικά αιτήματα της περιόδου, όπως την απαγόρευση της δουλείας και την παροχή εκλογικού δικαιώματος στις γυναίκες. Στο τέλος του 1880, η αξιοπιστία του ανεπίσημου αυτού κινήματος μειώθηκε, λόγω κατηγοριών για απάτη μεταξύ των μέντιουμ και έτσι άρχισαν να εμφανίζονται επίσημες πνευματιστικές οργανώσεις. Ο πνευματισμός, σήμερα, ασκείται κυρίως σε θρησκευτικές πνευματιστικές εκκλησίες των Η.Π.Α και του Ηνωμένου Βασιλείου

Γιατί ο Πνευματισμός θεωρείται παραθρησκευτικό φαινόμενο;

Ο Πνευματισμός είναι ένα παραθρησκευτικό φαινόμενο και φιλοσοφικό σύστημα, πού υποστηρίζει

ότι οι άνθρωποι μπορούν, με μεσολάβηση ειδικών προσώπων (μέντιουμ), να επικοινωνούν με τα πνεύματα των νεκρών και να λύνουν τις διάφορες απορίες ή προβλήματα τους. Έτσι στην πρακτική του μορφή οργανώνει πνευματιστικές συγκεντρώσεις ή ασκεί την τέχνη της μαντείας, και στη θεωρητική του μορφή προσπαθεί να εξηγήσει τα διάφορα μεταψυχικά ή παραψυχολογικά φαινόμενα.

Ο Πνευματισμός δημιούργησε σταδιακά μια δική του κοσμοθεωρία και βιοθεωρία, και έγινε έτσι ένα είδος παραθρησκείας, με ειδικούς λειτουργούς (τα μέντιουμ), με ευχολόγια, για τις γαμήλιες τελετές, την κηδεία κ.ά. Βέβαια παραδέχεται ορισμένες χριστιανικές αλήθειες, αλλά υποστηρίζει και πάρα πολλές πλάνες. Έτσι, ενώ δέχεται την ύπαρξη και αθανασία της ψυχής, την ύπαρξη Θεού, πνευμάτων κ.ά. αρνείται τη θεότητα του Χριστού, τον όποιο θεωρεί απλώς ως ένα ισχυρό μέντιουμ, ως το μεγαλύτερο «πνεύμα», πού μπορεί να μεσολαβεί στο Θεό υπέρ των ανθρώπων. Δε δέχεται επίσης, πολλά βασικά δόγματα της χριστιανικής πίστης, όπως την Ανάσταση του Χριστού, τη θεοπνευστία της Άγίας Γραφής κ.ά. Διδάσκει την αντιχριστιανική θεωρία της μετενσάρκωσης, στον κύκλο της όποιας εντάσσει και τον Χριστό. «Ο Ιησούς είχε αναρίθμητες μετενσαρκώσεις πριν αναλάβει την αποστολή του. Η πνευματική του εξέλιξη είναι αποτέλεσμα προσπαθειών εκατοντάδων μετενσαρκώσεων πού υπέστη», υποστηρίζουν οι πνευματιστές. Για τον Χριστιανισμό, τα πνεύματα πού επικαλούνται οι πνευματιστές δεν είναι ψυχές ή πνεύματα νεκρών ανθρώπων, αλλά πονηρά πνεύματα, πού εξαπατούν τούς πνευματιστές και τούς οπαδούς τους. Τα διάφορα πνευματικά προβλήματα των ανθρώπων (τύψεις συνειδήσεως, ανησυχία για το μέλλον, αγωνία για τη σωτηρία μας, φόβος μπροστά στο θάνατο, πόνος για το θάνατο αγαπημένων προσώπων κ.ά.) δε λύνονται μέσα από την επικοινωνία με τα πονηρά πνεύματα πού θέλουν να εμπαΐζουν και να ταλαιπωρήσουν τον άνθρωπο, την εικόνα του Θεού. Λύνονται και θεραπεύονται μέσα από την επικοινωνία με τον αληθινό Τριαδικό Θεό. Και η επικοινωνία αυτή επιτυγχάνεται με την προσευχή, τα εξαγνιστικά και θεραπευτικά μυστήρια της εκκλησίας μας (Θ. Μετάληψη, Ευχέλαιο, Εξομολόγηση) και γενικά με τη συμμετοχή και τη βίωση του χριστιανικού (ορθοδόξου) τρόπου ζωής.

Αρχαίες θρησκείες και πνευματισμός

Η ιστορία του Πνευματισμού είναι πολύ παλιά, γιατί οι ρίζες του βρίσκονται σ' όλες σχεδόν τις ανατολικές και μεσογειακές θρησκείες. Οι Ινδοί φακίρηδες, οι θιβητιανοί λάμα, οι Πυθίες των Δελφών κ.ά., δεν ήταν παρά τα μέντιουμ της εποχής τους. Μεγάλη εξάπλωση, όποτε έλαβε και τη

τελευταία του μορφή, γνώρισε ο Πνευματισμός μετά το 1847.

Και σήμερα όμως εξακολουθεί να επηρεάζει αρκετούς ανθρώπους. Τις τελευταίες δύο δεκαετίες ο Πνευματισμός εντάχθηκε στο κίνημα της «Νέας Εποχής». Στην Ελλάδα οι πνευματιστές ιδρύσαν το 1923 την «Εταιρεία Ψυχικών Ερευνών» που ασχολείται με μεταψυχικά προβλήματα.

Εσωτερισμός

Ο όρος εσωτερισμός σημαίνει κάθε σύστημα εννοιών και εφαρμογών, που έχει σαν στόχο την εσωτερική μεταμόρφωση του ανθρώπινου όντος με τελική κατάληξη την οντολογική του εκπλήρωση ή την “πνευματική του αποκατάσταση” (κάτι που στη θρησκεία ονομάζεται “θέωση”).

Ως εσωτερισμός εν γένει εννοείται η ύπαρξη εσωτερικών πεποιθήσεων ή πίστεων[1], δηλαδή ιδεών που γίνονται κατανοητές από μικρές συνήθως ομάδες; ανθρώπων ή μνημένους οή είναι αποτέλεσμα εγγενούς ενδιαφέροντος[2]. Ο όρος πηγάζει από τη λέξη εσωτερικός, σύνθετη του εσω, που υποδηλώνει την εσωτερικότητα ή μυστικισμό του συστήματος.

Ο όρος είναι επίσης πιθανό να αναφέρεται στην ακαδημαϊκή μελέτη των εσωτερικών θρησκευτικών συστημάτων και φιλοσοφιών ή στη μελέτη των θρησκευτικών συστημάτων και των φιλοσοφιών, των οποίων οι υποστηρικτές διακρίνουν τις πεποιθήσεις τους, τις πρακτικές και τις εμπειρίες τους από τις εξωτερικές και περισσότερο δογματικές παραδόσεις[3].

Ως παραδείγματα εσωτερικών θρησκευτικών κινήσεων και φιλοσοφιών αναφέρονται: η Αλχημεία, η Αστρολογία, η Ανθρωποσοφία, ο πρώιμος Χριστιανικός μυστικισμός,[4] ο Ελευθεροτεκτονισμός, ο Γνωστικισμός, η Καββάλα, ο Νεοπλατωνισμός, η Μαγεία, ο Μυστικισμός Μερκαμπά, ο Μεσμερισμός, ο Ροδοσταυρισμός, ο Ταοϊσμός, η Αριθμολογία, ο Σβεντενμποργκιανισμός, η Σαϊεντολογία, ο Πνευματισμός, οι Αλεβίτες,[5] η Θεοσοφία του Γιάκομπ Μπέμε και το θεοσοφικό κίνημα που σχετίζεται με την Έλενα Μπλαβάτσκι.

Αν και ο εσωτερισμός αναφέρεται ως εξερεύνηση των κρυμμένων νοημάτων και του συμβολισμού διάφορων φιλοσοφικών, ιστορικών και θρησκευτικών κειμένων, τα ίδια κείμενα απαντώνται στις δεσπόζουσες θρησκείες. Για παράδειγμα, η Βίβλος και το Τορά θεωρούνται και αναφέρονται από τις σχετικές ομάδες ως εσωτερικά κείμενα[6].

Ο εσωτερισμός υποδιαιρείται:

Στον θρησκευτικό εσωτερισμό, όπως είναι ο μοναχισμός και ο ασκητισμός.

Στον φιλοσοφικό εσωτερισμό, όπως είναι η μύηση στην αλήθεια μέσω διδασκαλιών οι οποίες

προάγουν την καλλιέργεια της ηθικής και πνευματικής προσωπικότητας του ανθρώπου.

Στον μυστηριακό εσωτερισμό, όπως είναι η μύηση και δράση μέσω μυστηριακών πράξεων. Τα κύρια σημερινά ρεύματα του ευρωπαϊκού εσωτερισμού είναι ο Ροδοσταυρισμός, ο Μαρτινισμός και ο Τεκνονισμός.

Πιο συγκεκριμένα, ως Εσωτερισμός θεωρείται η πίστη ότι στις θρησκείες υπάρχει μια εσωτερική διάσταση, που είναι αντιληπτή μόνο από κάποιους μυημένους. Σ' αυτήν την κρυφή πτυχή που προέρχεται από τις αρχαίες θρησκείες οφείλεται η ονομασία "Αποκρυφισμός" και "Αποκρυφολογία", η οποία χρησιμοποιείται συχνά σήμερα αντί για τη λέξη "Εσωτερισμός".

Ειδικότερα, στις αρχαίες θρησκείες οι άνθρωποι πίστευαν ότι τα πνεύματα των νεκρών μπορούσαν να βλάπτουν ή να βοηθούν τους ζωντανούς, μιας και θεωρούσαν ότι μπορούσαν να επικοινωνήσουν μαζί τους κάτω από ορισμένες συνθήκες. Αυτός είναι ο λεγόμενος αρχαϊκός Πνευματισμός, ο οποίος και συνδέθηκε με τον Εσωτερισμό.

Όσον αφορά τον νεότερο Πνευματισμό και Εσωτερισμό, αυτός έχει διαφοροποιηθεί από τις αρχαϊκές του ρίζες. Εμφανίστηκε το 19ο αιώνα στις Η.Π.Α., έθεσε στο περιθώριο τις θεωρίες περί πνευμάτων και θέλησε να ακολουθήσει "επιστημονικότερες" μεθόδους. Γι' αυτό δεν ονομάζει πλέον τα σχετικά φαινόμενα "πνευματιστικά", αλλά "ψυχικά" ή "μεταψυχικά", το δε όλο κίνημα του Πνευματισμού το ονομάζει "ψυχοφυσιολογία". Στην Ελλάδα το 1923 ιδρύθηκε η "Εταιρεία Ψυχικών Ερευνών", με σκοπό τη μελέτη όλων των σχετικών με τον Πνευματισμό θεμάτων.

Οι βασικοί άξονες του Εσωτερισμού-Πνευματισμού.

Οι βασικοί άξονες των θεωριών του Εσωτερισμού-Πνευματισμού και ο τρόπος επίτευξης των στόχων του είναι οι εξής παρακάτω:

Η μετενσάρκωση δηλαδή η θεωρία ότι η ανθρώπινη ψυχή εξαγνίζεται γνωρίζοντας διαδοχικές γεννήσεις και θανάτους.

Η επικοινωνία με τα πνεύματα γίνεται με τη βοήθεια "μεσαζόντων", των "μέντιουμ". Ως ένα τέλειο "μέντιουμ" θεωρεί και το Χριστό, απορρίπτοντας έτσι όχι μόνο τη θεότητά του, αλλά και όλες τις βασικές αλήθειες του Χριστιανισμού.

Η επίκληση πνευμάτων νεκρών ανθρώπων και η αυθυποβολή εκείνου που συμμετέχει στην τελετή. Οι πνευματιστές στηρίζονται στο φόβο που προκαλεί στον άνθρωπο η αίσθηση ότι τα "πνεύματα" είναι ανώτερά του. Έτσι, ο Πνευματισμός διαδίδεται και επιβάλλεται με το γνωστό τρόπο της θρησκευτικής προπαγάνδας, μιας και πρώτα παρουσιάζει τις δήθεν απολυτρωτικές του

θεωρίες και μετά επιβάλλει την πνευματική του κυριαρχία.

Απόψεις Πνευματιστών.

Οι κύριες και αποδεκτές από όλους τους πνευματιστές απόψεις είναι οι εξής:

- Η πίστη στη δυνατότητα επικοινωνίας με τα πνεύματα.
- Η πίστη πως η ψυχή συνεχίζει να υπάρχει και μετά το θάνατο, την αποσύνθεση της σάρκας.
- Στην προσωπική ευθύνη του ατόμου για κάθε κατάσταση στη ζωή.
- Ακόμα και μετά τον θάνατο, είναι δυνατόν η ψυχή να μάθει και να βελτιωθεί.
- Πίστη στον Θεό, συχνά αναφερόμενη ως *Απέραντη Νοημοσύνη*.
- Ο φυσικός κόσμος θεωρείται η έκφραση της παραπάνω νοημοσύνης.

Οι πνευματιστές πιστεύουν στη δυνατότητα επικοινωνίας με τα πνεύματα των νεκρών και πως η παρουσία των τελευταίων εκδηλώνεται στον φυσικό κόσμο διαμέσου ενός ζώντος «αγωγού». Πιστεύουν πως τα μέντιουμ είναι άνθρωποι προικισμένοι ως τέτοιοι αγωγοί και μεσάζοντες, συνήθως σε συναθροίσεις πνευματιστών (σεάνς). Κατ' ορισμένους οποιοσδήποτε μπορεί να γίνει μέντιουμ μέσω της μελέτης και της εξάσκησης. Στην άποψη για τη μεταθανάτια ζωή, τα πνεύματα γίνεται να παρέχουν γνώση γύρω από ηθικά ζητήματα, όπως για το Θεό και για την ίδια τη ζωή μετά το θάνατο.

Ως παραδείγματα εσωτερικών θρησκευτικών κινημάτων και φιλοσοφιών αναφέρονται:

ΔΙΑΜΕΣΟΤΗΤΑ – ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Άτομα με διαμεσικές ικανότητες υπάρχουν σε όλους τους λαούς, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, με διαφορετικά ονόματα σε κάθε εποχή και πολιτισμό: μάντιες, μάγοι, προφήτες, βλέποντες (διορατικοί), επαϊδοί, πυθίες, οιωνοσκόποι, μυσταγωγοί, θεραπευτές, βραχμάνοι, ιεροφάντες, διάμεσα, μέντιουμ κ.λπ. Το κοινό χαρακτηριστικό όλων αυτών είναι η ικανότητά τους να επικοινωνούν με τον άορατο κόσμο των πνευμάτων και να μεταφέρουν στους ανθρώπους τα μηνύματά τους.

Συστηματική ανάλυση του φαινομένου της διαμεσότητας, γίνεται στη θεωρία του Πνευματισμού. Σε αυτήν, για να γίνει αντιληπτός ο μηχανισμός της διαμεσικής (πνευματιστικής) επικοινωνίας, το μεν διάμεσο παρομοιάζεται με συσκευή ραδιοφώνου το δε πνεύμα με εκφωνητή ραδιοφωνικού σταθμού.

Στον ραδιοφωνικό σταθμό, η ομιλία του εκφωνητή μετατρέπεται σε ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία και εκπέμπεται σε συγκεκριμένη συχνότητα προς όλες τις κατευθύνσεις. Όταν ένα ραδιόφωνο συντονιστεί στην εκπεμπόμενη συχνότητα, συλλαμβάνει την ακτινοβολία και την αναμεταδίδει μετατρέποντάς την σε ήχο, ο οποίος είναι κατανοητός από τον άνθρωπο.

Με παρόμοιο τρόπο, η «ομιλία» της πνευματικής οντότητας, γίνεται με μια μορφή ακτινοβολίας. Το διάμεσο έχει την ικανότητα να συλλαμβάνει την ακτινοβολία αυτή και να την αναμεταδίδει με κατανοητή μορφή, δηλαδή ομιλία, γραφή, σχέδιο κ.λπ.

Τα διάμεσα, σύμφωνα με την θεωρία του Πνευματισμού, είναι «συσκευές όλων των ανέμων», δηλαδή μέσω αυτών είναι δυνατόν να επικοινωνήσει οποιοδήποτε πνεύμα, είτε αγαθό είτε πονηρό, όπως ακριβώς ένα ραδιόφωνο μπορεί να αναμεταδώσει όσα μεταδίδονται από οποιονδήποτε σταθμό, αρκεί να συντονιστεί στη συχνότητά του. Για τον λόγο αυτόν είναι αναγκαίο, κατά την διάρκεια μιας επικοινωνίας, να λαμβάνονται μέτρα ώστε αφ' ενός μεν να διασφαλίζεται η επικοινωνία μόνον με τα αγαθά πνεύματα, αφ' ετέρου δε να αποφεύγεται η εξαπάτηση ή η παραπλάνηση από τα πονηρά.

Τρία βασικά μέτρα προφύλαξης είναι: 1) Η αποφυγή επαφής με διάμεσο (μέντιουμ) το οποίο ζητά άμεσα ή έμμεσα οποιοδήποτε είδος υλικής αμοιβής για τις υπηρεσίες που προσφέρει. 2) Η αποφυγή υποβολής ερωτημάτων υλικού ή συμφεροντολογικού περιεχομένου (οικονομικού, ερωτικού, κ.λπ.) και 3) Η αποφυγή ενασχόλησης με διαμεσικές επικοινωνίες χάριν αστεϊσμού ή περιέργειας.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΔΙΑΜΕΣΩΝ

A) Από απόψεως τρόπου επικοινωνίας, τα διάμεσα χωρίζονται σε δύο μεγάλες κατηγορίες: Σε εκείνα που επικοινωνούν ξυπνητά (εν εγρηγόρσει) και σε εκείνα που επικοινωνούν κατόπιν υπνώσεως (εν υπνώσει).

Τα εν εγρηγόρσει διάμεσα διατηρούν τις νοητικές και αισθητικές ικανότητές τους, χωρίς όμως αυτές να επηρεάζουν την εξέλιξη του φαινομένου, διότι βρίσκονται κατά κάποιον τρόπο «στο

περιθώριο». Το διάμεσο αντιλαμβάνεται τα πάντα και έχει τη δυνατότητα ως ένα σημείο να ελέγχει τη διαδικασία της επικοινωνίας, αποφεύγοντας την διείσδυση πονηρών πνευμάτων, εκλέγοντας μόνον τα αγαθά.

Τα εν υπνώσει διάμεσα δεν έχουν αντίληψη του τι συμβαίνει κατά την διάρκεια της επικοινωνίας. Αποτελούν οιωνοί αδρανείς συσκευές, οι οποίες κατευθύνονται από το πνεύμα και τον γήινο οδηγό. Αυτός πρέπει να είναι πολύ περισσότερο προσεκτικός, για να μη συμβούν δυσάρεστα γεγονότα. Η υπνοβασία είναι μια ειδική περίπτωση της εν υπνώσει διαμεσότητας.

(Γήινος οδηγός είναι το άτομο που κάθεται δίπλα στο διάμεσο και κατευθύνει την διαδικασία της επικοινωνίας, με την υποβολή ερωτήσεων. Φροντίζει επίσης και για την τήρηση της τάξεως από τους παρευρισκόμενους).

Β) Από απόψεως των εκδηλώσεων, τα διάμεσα κατατάσσονται ανάλογα με το είδος του φαινομένου το οποίο παράγεται. Όπως ακριβώς η φυσική δύναμη του ηλεκτρισμού είναι πάντοτε η ίδια αλλά σε διαφορετικές συσκευές αποδίδει διαφορετικά αποτελέσματα, (κίνηση, θέρμανση, ψύξη, φως, χημικές αλλοιώσεις κ.λπ.), έτσι και τα διάμεσα. Με την ενέργεια της ίδιας πνευματικής δύναμης, παράγονται διαφορετικά αποτελέσματα, ανάλογα με τις ιδιότητες και ικανότητες του διαμέσου. Μερικές κατηγορίες είναι:

- Διάμεσα ομιλίας. Μεταδίδουν την ομιλία του πνεύματος, όπως την συλλαμβάνουν από το υποσυνείδητό τους. Μετά το τέλος της επικοινωνίας συνήθως δεν θυμούνται τίποτε από αυτά που έχουν ειπεί.
- Διάμεσα φυσικών φαινομένων. Προκαλούν κινήσεις αντικειμένων, περιστροφές, αιωρήσεις, μεταβολές στις φυσικές ιδιότητες των σωμάτων και άλλα. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν και όσοι προκαλούν ακούσια τηλεκινητικά φαινόμενα.
- Διάμεσα διακουστικά. Ακούνε τη φωνή των πνευμάτων, όχι με τη φυσική τους ακοή, αλλά με την ψυχική. Η φωνή μπορεί να ακούγεται καθαρά, σαν φωνή ζώντος ανθρώπου, ή να γίνεται αισθητή ενδόμυχα. Τα διάμεσα αυτά μπορούν να συνδιαλέγονται με τα πνεύματα και να τα αναγνωρίζουν από τον χαρακτήρα της φωνής τους.
- Διάμεσα οραματικά. Μπορούν να βλέπουν, δια της ενοράσεως ή της διοράσεως, εικόνες του γήινου ή του ουράνιου Κόσμου. Σε αρκετές περιπτώσεις ακούουν παράλληλα και την ερμηνεία του οράματος. Δεν βλέπουν με την φυσική όραση, αλλά με το «τρίτο μάτι». Για τον λόγο αυτό, οραματικά διάμεσα μπορεί να είναι και οι τυφλοί. Οι εμφανίσεις μερικώς υλοποιημένων

οντοτήτων (φασμάτων) δεν υπάγονται στην οραματική διαμεσότητα, διότι γίνονται αντιληπτά με τους φυσικούς οφθαλμούς.

- Διάμεσα ξενογλωσσίας. Μπορούν να μιλούν ή να γράφουν σε άλλη ξένη γλώσσα, στην οποία υπαγορεύει το πνεύμα με το οποίο ευρίσκονται σε επαφή. Οι ίδιοι συνήθως αγνοούν παντελώς τη γλώσσα αυτή.

- Διάμεσα φωτογραφικά. Η παρουσία τους υποβοηθεί το πνεύμα ώστε αυτό να εμφανίσει τη μορφή του επάνω σε φωτογραφική πλάκα, ή να γράψει σ' αυτήν κάποιο μήνυμα.

- Διάμεσα καλλιτεχνικά. Μπορούν να ζωγραφίζουν, να παίζουν μουσικά όργανα, να συνθέτουν μουσική κ.λπ., ευρισκόμενοι υπό την επήρεια του πνεύματος, χωρίς να γνωρίζουν καθόλου ζωγραφική ή μουσική.

- Διάμεσα προσκομίσεων. Εμφανίζουν (προσκομίζουν) ή εξαφανίζουν (αποκομίζουν) υλικά αντικείμενα. Η προσκόμιση και η αποκόμιση υλικών αντικειμένων, αποτελούν ιδιαίτερα φαινόμενα, τα οποία η σημερινή επιστήμη αδυνατεί να ερμηνεύσει.

- Διάμεσα ακτιναιοθητικά. Με την βοήθεια των πνευμάτων συλλαμβάνουν τις απειροελάχιστες ακτινοβολίες των υλικών σωμάτων. Μπορούν να ανακαλύπτουν υπόγεια ύδατα, διάφορα μέταλλα κ.λπ. με τη ραβδοσκοπία ή με το εκκρεμές.

- Διάμεσα διαγνωστικά και θεραπευτικά. Έχουν την ικανότητα να κάνουν ακριβή διάγνωση της ασθένειας και να την θεραπεύουν, είτε με απλή επίθεση των χεριών στην πάσχουσα περιοχή είτε με κατάλληλες χειρονομίες είτε εξ αποστάσεως. Επίσης να υποδεικνύουν τη σωστή θεραπευτική αγωγή με βότανα ή άλλες φυσικές ουσίες.

Ο διαχωρισμός των ανωτέρω κατηγοριών προφανώς δεν είναι απόλυτος, διότι ένα διάμεσο μπορεί να συνδυάζει δύο ή περισσότερες παραπλήσιες ιδιότητες

ΑΝΤΙΠΡΗΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΜΕΣΩΝ

A) Τα διάμεσα είναι απατεώνες, τσαρλατάνοι ή ταχυδακτυλουργοί, οι οποίοι εκμεταλλεύονται την ευπιστία, τις αγωνίες και τα προβλήματα των ανθρώπων, προκειμένου να αποσπάσουν από αυτούς χρήματα ή άλλα ανταλλάγματα. Οι επιτυχίες τους είναι ή από σύμπτωση, ή αποτέλεσμα προηγούμενης πληροφόρησης που έχουν, ή κάποιο ταχυδακτυλουργικό κόλπο. Επικαλούνται τις επανειλημμένες περιπτώσεις απάτης οι οποίες έχουν αποκαλυφθεί και το γεγονός ότι οι αποτυχίες των διαμέσων δεν γίνονται γνωστές. Επιπλέον αμφισβητούν την αντικειμενικότητα των συνθηκών κάτω από τις οποίες γίνονται τα πειράματα.

Στην κατηγορία αυτή οι υποστηρικτές του Πνευματισμού συμφωνούν, αλλά εν μέρει. Λένε ότι όντως υπάρχουν κάποια διάμεσα-απατεώνες, όπως υπάρχουν απατεώνες σε οποιονδήποτε χώρο μέσα στην Κοινωνία. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι όλα τα διάμεσα είναι απατεώνες. Το ζητούμενο είναι η διάκριση και η επιλογή του σωστού διάμεσου, και όχι η συλλήβδην απόρριψη των πάντων. Όπως ακριβώς γίνεται και με την προσπάθεια να επιλεγεί π.χ. ο ευσυνείδητος γιατρός και όχι ο κομπογιαννίτης. Η ύπαρξη κομπογιαννιτών γιατρών, δεν σημαίνει ότι είναι απορριπτέος όλος ο κλάδος της ιατρικής. Σχετικά με τις συνθήκες διεξαγωγής των πειραμάτων, απορρίπτουν την κατηγορία ότι αυτές δεν είναι αντικειμενικές. Λένε ότι καταβάλλεται κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε να είναι τα συμπεράσματά τους αδιάβλητα. Για τον λόγο αυτό μαζί με τα συμπεράσματα κάθε πειράματος δημοσιοποιούνται και οι συνθήκες και οι παράμετροι κάτω από τις οποίες διεξήχθη αυτό.

Β) Μόνον τα πονηρά πνεύματα – και όχι τα αγαθά – έχουν την δυνατότητα επικοινωνίας μέσω των διαμέσων.

Στην κατηγορία αυτή αντιτάσσεται η άποψη ότι τα διάμεσα επικοινωνούν με όλα τα πνεύματα, είτε αυτά είναι αγαθά, είτε πονηρά, είτε ανήκουν σε οποιανδήποτε άλλη ενδιάμεση βαθμίδα. Υποστηρίζουν ότι δεν είναι δυνατόν να επιτρέπεται από την Θεία Δικαιοσύνη τα μεν πονηρά πνεύματα να μπορούν να επικοινωνούν και να παραπλανούν τους ανθρώπους (διά μέσου των επικοινωνιών), τα δε αγαθά να μην μπορούν να χρησιμοποιήσουν τον ίδιο μηχανισμό (των επικοινωνιών) για να βοηθήσουν όσους τα επικαλούνται. Υποστηρίζουν ότι αυτό που είναι σημαντικό είναι ο «έλεγχος ταυτότητας» κάθε πνεύματος το οποίο προσέρχεται σε επικοινωνία. Ο ακραιφνής πνευματισμός έχει θεσπίσει μία σειρά τέτοιων ελέγχων, ώστε να αποφεύγεται η επικοινωνία με τα πονηρά πνεύματα. Υποστηρίζεται ότι τέτοιοι κανόνες και διαδικασίες, είχαν θεσπισθεί και στους πρώτους αποστολικούς χρόνους, κατά τους οποίους υπήρχαν πάρα πολλά διάμεσα. Ενδεικτικά αναφέρεται η οδηγία διάκρισης των πνευμάτων την οποία δίνει ο Ιωάννης: «Αγαπητοί, μην πιστεύετε σε οποιοδήποτε πνεύμα, αλλά δοκιμάζετε τα πνεύματα εάν είναι εκ του θεού, διότι στον κόσμο έχουν εξέλθω πολλοί ψευδοπροφήτες. Από αυτό το σημείο γνωρίζετε το πνεύμα του θεού· Κάθε πνεύμα το οποίο ομολογεί τον Ιησούν Χριστόν ελθόντα (ως άνθρωπον) με σάρκα, είναι εκ του θεού· και κάθε πνεύμα το οποίο δεν ομολογεί τον Ιησούν, δεν είναι εκ του θεού, και αυτό είναι το του αντιχρίστου, το οποίο ακούσατε ότι έρχεται και τώρα βρίσκεται ήδη μέσα στον κόσμο». (Επιστολή Α΄, 4, 1-3).

Γ) Η διενέργεια πνευματιστικών πειραμάτων ή επικοινωνιών επιδρά αρνητικά στο νευρικό σύστημα του διαμέσου, το οποίο μπορεί να οδηγηθεί στη σχιζοφρένεια και την παραφροσύνη.

Η απάντηση στο θέμα αυτό είναι ότι η διαμεσότητα από μόνη της δεν εμπεριέχει κανέναν κίνδυνο. Όπως ένας ζωγράφος ή ένας μουσικός δεν διατρέχει κανέναν κίνδυνο πού να προέρχεται από το ταλέντο του όταν αυτό ασκείται με συγκεκριμένους κανόνες ορθότητας, το ίδιο συμβαίνει με όσους διαθέτουν το χάρισμα της διαμεσότητας. Ο κίνδυνος προέρχεται από την μη τήρηση των «κανόνων ασφάλειας». Παραδείγματα μη τήρησης των κανόνων αυτών, αναφέρουν την υπερκόπωση των διαμέσων από εντατικούς πειραματισμούς, την μη φυσιολογική ζωή των διαμέσων τα οποία κάνουν διάφορες υλικές καταχρήσεις, την διεξαγωγή επικοινωνιών για ιδιοτελείς ή υλικούς σκοπούς (π.χ. επαγγελματική επιτυχία, ερωτικές υποθέσεις, ανεύρεση θησαυρών κ.λπ.) ή για παιχνίδι και αστεϊσμό. Το πώς ένα σωστό διάμεσο πρέπει να ζει και να συμπεριφέρεται εξετάζεται στα ειδικά βιβλία του ακραιφνούς Πνευματισμού, όπου εκτίθενται οι τρόποι διακρίσεως των πνευμάτων και οι όροι και οι προϋποθέσεις μιας ασφαλούς και θετικής επικοινωνίας.

Μετενσάρκωση

Με τον όρο μετενσάρκωση εννοείται η ιδέα ότι η ψυχή μετά τον θάνατο δεν πεθαίνει αλλά αναγεννάται σε νέο σώμα. Η ιδέα της μετενσάρκωσης είναι κυρίαρχη σε αρκετές θρησκείες κυρίως της Ινδίας, ενώ ήταν μέρος και της φιλοσοφίας του Πυθαγόρα. Όσοι πιστεύουν στην μετενσάρκωση, θεωρούν ότι ένας άνθρωπος έχει ζήσει άπειρες προηγούμενες ζωές και θα ζήσει άλλες τόσες. Από θρησκείες πιστεύεται ότι όταν ένας άνθρωπος πεθαίνει, εκτός από την μετενσάρκωση του σε άνθρωπο, υπάρχει περίπτωση να αναγεννηθεί σαν ζώο, έντομο ή ακόμα και φυτό, ανάλογα με τις πράξεις που διέπραξε στην ζωή του.

Η δοξασία της Μετενσάρκωσης

Μετενσάρκωση (μετενσωμάτωση) ή Μετεμψύχωση καλείται η πίστη ότι η ψυχή τού ανθρώπου μετά το σωματικό θάνατό του, αφού παραμένει για κάποιο χρονικό διάστημα στον ουράνιο χώρο (αστρικό πεδίο), επανέρχεται στον υλικό κόσμο εισερχόμενη σε διάφορα σώματα ανθρώπων, ακόμη φυτών και ζώων, και διανύει και άλλη ζωή προκειμένου να καθαρθεί ηθικά ή και να

τιμωρηθεί για τις αμαρτίες που έπραξε στην προηγούμενη ζωή της.

Πολλές φορές πρόκειται περί συνεχούς ανακυκλήσεως υπάρξεων, περί διαδοχικών μετενσωματώσεων, έως ότου επέλθει μία πλήρης κάθαρση της ψυχής. Η ανακύκληση αυτή μπορεί να κρατήσει και ολόκληρες χιλιετίες. Ο Βούδας για παράδειγμα, όπως υποστηρίζουν οι οπαδοί του, υπέστη 550 μετενσαρκώσεις. Τον αριθμό των μετενσωματώσεων αλλά και τις νέες μορφές που θα λάβει η ψυχή, καθορίζει πάντοτε η ηθική εξέλιξή της, το «κάρμα» (οι πράξεις της προηγούμενης ζωής).

Ο όρος «μετενσάρκωση» (ή μετενσωμάτωση) είναι ορθότερος εκείνου της «μετεμψύχωσης», διότι δεν πρόκειται για «εμψύχωση» της ψυχής, αλλά για την είσοδό της σε διάφορα εκάστοτε σώματα. «Η μετενσάρκωση -σύμφωνα με τούς υποστηρικτές, της- είναι μία πολύ απλή έννοια. Οι άνθρωποι, όπως κι όλες οι άλλες μορφές ζωής στη φύση, ακολουθούν έναν κύκλο ζωής, θανάτου και επαναγέννησης, έναν κύκλο που διέπεται από τούς νόμους τού κάρμα (αίτιο και αποτέλεσμα) και είναι εξελικτικός οδηγός, τελικά στην ένωση τού ανθρώπου με το Σύμπαν, και το «Θεό». Μία συνέπεια αυτής της πεποίθησης είναι ότι ο καθένας μας είναι προσωπικά υπεύθυνος για τις πράξεις του και για τα αποτελέσματά τους» (Γουίλλιστον, Ανακαλύπτοντας τις προηγούμενες ζωές μας, σελ. 39).

Η μετενσάρκωση λαμβάνει χώρα σ' ολόκληρο το σύμπαν, όχι μόνο στο ανθρώπινο βασίλειο, αλλά σε όλη τη φύση. Μπορεί κανείς να μετενσαρκωθεί είτε στον ίδιο πλανήτη, όπου έζησε την τελευταία του ύπαρξη, είτε σε άλλον» (Παπύς, Μετενσάρκωση σελ. 11).

Η διδασκαλία της μετενσάρκωσης δεν είναι ενιαία. Κι αυτό γιατί άλλη άποψη για τη μετενσάρκωση εκφράζουν οι Ανατολικές θρησκείες και άλλη μετενσάρκωση διδάσκει η λεγόμενη "δυτική άποψη».

Η αρχαιοελληνική άποψη συνδέεται με τη θεωρία της «ενσάρκωσης». Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή - διατυπώθηκε πρώτα από τούς Ορφικούς και κατόπιν από τον Πλάτωνα-, ενώ οι ψυχές των ανθρώπων αρχικά ήσαν πνεύματα, εξέπεσαν από τον ουράνιο χώρο, όπου κατοικούσαν, στη γη και περιβλήθηκαν υλικό σώμα. Έτσι η ύλη και η απόλαυση τού υλικού κόσμου θεωρείται ως κάτι το αμαρτωλό και ακάθαρτο το υλικό σώμα είναι δεσμοκτήριο της ψυχής, απ' το οποίο εκείνη πρέπει να απελευθερωθεί για να ενταχθεί και πάλι στον ουράνιο κόσμο, στο «Επέκεινα».

Η εκάστοτε, λοιπόν, μετενσάρκωση της ψυχής και η μορφή και το είδος τού σώματος το οποίο αυτή θα ενδυθεί πάλι, προσδιορίζεται από το ηθικό ποιόν της προηγούμενης ζωής και μάλιστα από το βαθμό της κλίσης και της συμμετοχής της στις ηδονές και απολαύσεις τού υλικού κόσμου.

α) Τί πιστεύουν οι οπαδοί του κάρμα και της μετενσαρκώσεως;

Σύμφωνα με τις ανατολικές θρησκείες (κυρίως ινδουισμό και βουδισμό), τον αποκρυφισμό και γενικότερα, την λεγομένη «Νέα Εποχή», μετά τον σωματικό θάνατο, η ψυχή μπαίνει στο σώμα ενός άλλου ανθρώπου, ζώου ή ακόμη και φυτού. Αυτό σημαίνει η λέξη μετενσάρκωση ή μετεμψύχωση. Η καινούργια ζωή θα εξαρτηθεί, λένε, από τις προηγούμενες ζωές που έζησε, οι οποίες μπορεί να είναι χιλιάδες, σύμφωνα πάντα με τους οπαδούς της θεωρίας αυτής. Αυτό σημαίνει η λέξη κάρμα. Η θεωρία αυτή προϋποθέτει μία θεώρηση του Θεού, του ανθρώπου και του κόσμου τελείως ασυμβίβαστη με τον Χριστιανισμό. Προϋποθέτει δηλαδή ότι ο Θεός δεν είναι πρόσωπο αλλά μία «απρόσωπη υπερσυνειδητότητα». Ο άνθρωπος δεν είναι ούτε πρόσωπο ούτε δημιούργημα του Θεού. Ο σκοπός του ανθρώπου είναι να σβήσει, όπως μία σταγόνα στον ωκεανό της «παγκόσμιας υπερσυνειδητότητας». Ο κόσμος δεν είναι δημιούργημα του Θεού, αλλά ταυτίζεται με τον Θεό (απόλυτος πανθεϊστικός μονισμός).

Η άποψη αυτή περί μετενσαρκώσεως δεν είναι νόμος, όπως θέλουν να την παρουσιάζουν οι οπαδοί της, αλλά μία αναπόδεικτη θρησκευτική δοξασία τους.

Με τη διάδοση των θεωριών αυτών συμβαδίζει και το πλήθος των σχετικών προσφορών στο χώρο της σύγχρονης παραθρησκείας και των αιρέσεων.

Αποκρύπτεται από τους οπαδούς της θεωρίας αυτής, ότι είναι πολύ πιθανότερο (σύμφωνα πάντοτε με τις δικές τους δοξασίες) να μετενσαρκωθεί κανείς ως ζώο ή δαιμονικό ον, παρά ως άνθρωπος.

Σ' ένα ινδουιστικό βιβλίο με μεγάλο κύρος, όπως είναι αυτό του «νόμου του Μανού» αναφέρεται μία παραβολική ιστορία: Μία χελώνα ζει στα βάθη της θάλασσας και βγάζει το κεφάλι της στην επιφάνεια κάθε εκατό χρόνια. Συγχρόνως ένα δακτυλίδι επιπλέει στην επιφάνεια του νερού. «Όσο πιθανόν είναι να περάσει το κεφάλι της χελώνας μέσα από το δακτυλίδι, άλλο τόσο είναι πιθανόν να ενσαρκωθεί ένα ον μετά το θάνατό του σε ανθρώπινο σώμα».

Από πότε;

Η πλάνη αυτή είναι πολύ παλιά. Διαδόθηκε μέσω των αρχαίων μαντείων και των ειδωλολατρικών «μυστηρίων» στον αρχαίο κόσμο. Σήμερα προπαγανδίζεται από τα Μ.Μ.Ε. και προσφέρεται κυρίως μέσω του γκουρουισμού, όλων εκείνων δηλαδή των δήθεν φωτισμένων δασκάλων που μας έρχονται κυρίως από την Άπω Ανατολή.

Σύμφωνα με τη θρησκευτική πίστη του κάρμα και της μετενσαρκώσεως, η ψυχή υπόκειται σ' έναν

ατελείωτο κύκλο γεννήσεων και θανάτων που επαναλαμβάνονται ως συνεχής βασανισμός (samsara). Από αυτόν τον βασανισμό υπόσχεται να ελευθερώσει τον άνθρωπο ο γκουρού - εφ' όσον όμως ο οπαδός του παραδοθεί ολοκληρωτικά.

Ο μοναδικός τρόπος, λένε, για να βγει κανείς από αυτόν τον συνεχή βασανισμό είναι το «να δρα χωρίς προσκόλληση». Μια φαινομενικά καλή πράξη, όταν γίνεται με συναισθηματική - υπαρξιακή συμμετοχή, έχει ως αποτέλεσμα τη συσσώρευση κάρμα, ενώ όταν, ακόμη και ένα έγκλημα, γίνεται χωρίς αυτήν την προσκόλληση, αυτός που δρα δεν συσσωρεύει Ασυμβίβαστη με την Ορθόδοξη πίστη.

β) Γιατί είναι ασυμβίβαστη με την Ορθόδοξη πίστη;

Χωρίς αμφιβολία η διδασκαλία περί κάρμα και μετενσαρκώσεως είναι αντιχριστιανική. Ο απόστολος Παύλος το λέγει ξεκάθαρα: «απόκειται τοις ανθρώποις άπαξ αποθανείν, μετά δε τούτο κρίσις» (Εβρ. Θ 27).

Είναι ψευδέστατο αυτό που διδάσκουν οι οπαδοί της πλάνης της μετενσαρκώσεως, ότι τάχα η μετενσάρκωση αποτελούσε διδασκαλία και της Εκκλησίας μέχρι τον 6ο αιώνα. Η Εκκλησιαστική Ιστορία και τα πατερικά συγγράμματα τους διαψεύδουν.

Το επιχείρημα των αποκρυφιστών ότι δήθεν η Γραφή διδάσκει τη μετενσάρκωση δεχομένη, όπως λένε αυτοί, ότι ο Ιωάννης ο Πρόδρομος ήταν μετενσάρκωση του Ηλία «Ηλίας ήδη ήλθε... τότε συνήκαν οι μαθηταί ότι περί Ιωάννου του Βαπτιστού είπεν αυτοίς» (Ματθ. ζ' 12-13) είναι αφελές. Ξεχνούν ότι σύμφωνα με τη δική τους θεωρία για να λάβει χώρα μετενσάρκωση πρέπει να προηγηθεί θάνατος. Ο προφήτης Ηλίας όμως δεν πέθανε!

Η εξήγηση του ανωτέρω ευαγγελικού χωρίου είναι απλή: Όπως λέγει ο αρχάγγελος Γαβριήλ στον πατέρα του Τιμίου Προδρόμου: Ο Ιωάννης θα έλθει «εν πνεύματι και δυνάμει Ηλιού», θα έχει, δηλαδή, το προφητικό χάρισμα και την παρρησία του προφήτου Ηλιού.

Εξ άλλου, εάν ο Χριστός δεχόταν την μετενσάρκωση δε θα έκανε αναστάσεις νεκρών, αλλά θα περιοριζόταν στο να παρηγορήσει τους συγγενείς των.

Το πολύ σημαντικό για μας τους χριστιανούς είναι ότι η πλάνη της μετενσαρκώσεως απειλεί να ακυρώσει ολόκληρο το Ευαγγέλιο της εν Χριστώ σωτηρίας, υιοθετώντας το ψευδές (εωσφορικό) «ευαγγέλιον του όφεως», το κήρυγμα δηλαδή της αυτοεξελίξεως, αυτοπραγματώσεως και αυτοσωτηρίας. Για τους νεοεποχίτες δεν είναι ο Θεός που συγκαταβαίνει στην αδυναμία του ανθρώπου, αλλά ο άνθρωπος μέσω μετενσαρκώσεων ανέρχεται και γίνεται θεός με τις δικές του

μόνο δυνάμεις.

Εάν δεχθεί κάποιος την αντίχριστη αυτή θεωρία της μετενσαρκώσεως, βγάζει τον εαυτό του έξω από το χώρο της Εκκλησίας του Χριστού, διότι:

1. Δεν δέχεται το Σύμβολον της Πίστεως όπου ομολογούμε ότι ο Χριστός Ανέστη εκ νεκρών και τον περιμένουμε να έλθει κατά τη Δευτέρα Του παρουσία. Ομολογούμε στο Σύμ-βολον της Πίστεως δύο παρουσίες του Χριστού και όχι ένα πλήθος μετενσαρκώσεων Του, όπως οι αποκριφιστές, οι οποίοι προσπαθούν να γκρεμίσουν τη μοναδικότητα του προσώπου του Χριστού και την παρουσία του στον κόσμο ως Θεού και Σωτήρος.

Εξ άλλου στο Σύμβολον της Πίστεως ομολογούμε ότι προσδοκούμε και τη δική μας ανάσταση και όλων των νεκρών την ανάσταση και όχι έναν ατελείωτο κύκλο μετενσαρκώσεων.

2. Αρνείται τη διάκριση Δημιουργού-δημιουργημάτων.

3. Αρνείται τη μέλλουσα κρίση.

4. Αρνείται τη μοναδικότητα, την ελευθερία και την ευθύνη του ανθρω-πίνου προσώπου, αφού τα πάντα λειτουργούν εκεί στο πλαίσιο μίας τυφλής αναγκαιότητας.

5. Αρνείται την αγάπη. Το «χαίρειν μετά χαιρόντων και κλαίειν μετά κλαιόντων» (Ρωμ. ιβ' 15) θεωρείται από τους οπαδούς του κάρμα και της μετενσαρκώσεως όχι αρετή αλλά αδυναμία και προσκόλληση που σε εμποδίζει να αυτοεξελιχθείς.

Επίσης, το ανθρώπινο σώμα για μας δεν είναι φυλακή της ψυχής, αλλά ναός του εν ημίν Αγίου Πνεύματος. Η ζωή δεν είναι τιμωρία και καταδίκη για πράξεις δήθεν προηγουμένων ζώων, αλλά δώρο του Θεού. Ο θάνατος δεν είναι η λύτρωση, αλλά είναι τα «οψώνια της αμαρτίας» και παρεχωρήθη από τον Θεό «ίνα μη το κακόν αθάνατον γέννηται». (Ενώ για τους δασκάλους της μετενσαρκώσεως η ζωή είναι τιμωρία και όχι ο θάνατος).

Τελικά, η πλάνη αυτή, ότι δηλαδή δεν υπάρχει κανείς που να μας ζητήσει λογαριασμό για τις πράξεις μας, αποδεικνύεται θαυμάσιο τέχνασμα του ανθρωποκτόνου διαβόλου προς άγραν οπαδών-θυμάτων.

Η παραθρησκεία αποκοιμίζει τους ανθρώπους, υποσχομένη σ' αυτούς ένα άπειρο πλήθος ευκαιριών, ικανοποίηση των παθών και καμμία ευθύνη. Όμως μετά τον θάνατο, η ψυχή δεν μπορεί να μετανοήσει. Το Ευαγγέλιο κηρύσσει: «νυν καιρός ευπρόσδεκτος, νυν ημέρα σωτηρίας». Τώρα, σ' αυτή την ζωή, κρίνεται το αιώνιο μέλλον μας. κάρμα.

Τι είναι ο Αποκρυφισμός;

Ο αποκρυφισμός είναι ένα συστηματικό σώμα γνώσης αποτελούμενο από θεωρία, πρακτική και τελετουργικές συνταγές, στηριζόμενο συνήθως σε ιεραρχικά μεταφυσικά συστήματα τα οποία προβλέπουν κάποια άυλη, πνευματική σφαίρα ύπαρξης και υπεραισθητές δυνάμεις. Στις εν λόγω πρακτικές συγκαταλέγονται η μαγγανεία, η μαγεία και η αλχημεία, συνήθως με στόχο τη χειραγώγηση των υπεραισθητών αυτών δυνάμεων. Ο αποκρυφισμός συνίσταται όχι σε μία ενιαία κοσμοαντίληψη μα σε ένα πλέγμα σχετιζόμενων θεωριών και πρακτικών, οι οποίες μπορούν να αναχθούν στη μεσογειακή θρησκευτική παράδοση της ελληνιστικής και της ρωμαϊκής εποχής, καθώς και της ύστερης Αρχαιότητας.

Σύμφωνα με τον Nicholas Goodrick-Clarke ο αποκρυφισμός (από τον λατινικό όρο *occult* ή *occultus*, που σημαίνει το *κρυμμένο*, το *μυστικό*) προσδιορίζει τον δυτικό εσωτερισμό και αφορά μια επεξεργασμένη, μακραίωνη διανοητική και πρακτική παράδοση όπου συγχωνεύθηκαν στοιχεία του γνωστικισμού, του ερμητισμού, του νεοπλατωνισμού και της Καββάλας. Ο αποκρυφισμός συνδυάζει τη συστηματικότητα μιας συμπαγούς μεταφυσικής θεώρησης, την επιστημονική αναζήτηση της γνώσης (χωρίς όμως την αξιοποίηση της επιστημονικής μεθόδου) και μία προσπάθεια ελέγχου της φύσης η οποία ανάγεται στον σαμανισμό, ενώ διαθέτει και θρησκευτικά χαρακτηριστικά παρεχόμενα κυρίως από τη μυστικιστική διάσταση των θρησκειών.

Θρησκευτικοί κύκλοι χρησιμοποιούν τον όρο ευρύτερα, αναφερόμενοι σε κάθε θρησκευτικού τύπου αναζήτηση εκτός των αποδεκτών ορίων των οργανωμένων θρησκειών. Κατά τον Μεσαίωνα, η ποινή για όποιον ασκούσε αποκρυφιστικές πρακτικές ήταν ο θάνατος σε δημόσια θέα, συνήθως πάνω στην πυρά ή αργός θάνατος σύμφωνα με την απόφαση της Ιεράς Εξέτασης. Ωστόσο, ο αποκρυφισμός αναβίωσε σε ευρωπαϊκούς κύκλους διανοούμενων κατά την Αναγέννηση, μέσω του αναγεννησιακού νεοπλατωνισμού και ερμητισμού και με θρυλούμενες ομάδες όπως οι Ροδόσταυροι. Παρόμοια αναβίωση συνέβη κατά τον 19ο αιώνα, στο πλαίσιο της συγκρότησης μίας αντιθετικιστικής και αντινεωτερικής τάσης μεταξύ των συντηρητικών ομάδων του δυτικού πληθυσμού (κυρίως από τις ανώτερες κοινωνικές τάξεις).

Τα αποκρυφιστικά κείμενα δεν πρέπει να συγχέονται με τα απόκρυφα, θρησκευτικούς τόμους οι οποίοι δεν συγκαταλέχθηκαν τελικά στον Κανόνα κάποιας οργανωμένης, επίσημης θρησκείας (π.χ απόκρυφα Ευαγγέλια στον χριστιανισμό). Παραδείγματα αρχαίων αποκρυφιστικών κειμένων τα

οποία επιβιώνουν στις μέρες μας είναι η ερμητική φιλολογία και τα λεγόμενα *γριμόρια*, χειρόγραφα μάγων-ιερέων και αλχημιστών.

Η σύγχρονη επιστήμη θεωρεί τον αποκρυφισμό μυθοπλασία, τις δοξασίες του ατεκμηρίωτες και τις πρακτικές όψεις του ως ψευδοεπιστήμη.

Η αυθυποβολή και η δύναμη της.

Η αυθυποβολή, είναι ο τρόπος με τον οποίο η συνείδηση επικοινωνεί με το υποσυνείδητο. Είναι η επίδραση της φαντασίας στην πνευματική και σωματική κατάσταση του ατόμου.

Αυθυποβολή είναι η διαδικασία κατά την οποία το άτομο επηρεάζει συνειδητά τον εαυτό του με σκέψεις που το ίδιο επιλέγει ως προς κάποιον τομέα ή κάποια περίσταση. Με προϋπόθεση ότι οι σκέψεις επηρεάζουν καθοριστικά τα συναισθήματα και τη συμπεριφορά μας, και αξιολογώντας την αυθυποβολή ως μέθοδο ελέγχου και παρέμβασης στις σκέψεις, τότε εύλογα μπορεί να εξαχθεί ως συμπέρασμα ότι η αυθυποβολή μπορεί να καταστείλει περιπτώσεις φάυλων κύκλων, εφόσον επηρεάζει άμεσα την πνευματική και ψυχική μας κατάσταση.

Η τεχνική της αυθυποβολής είναι να περάσουμε τις οδηγίες που θέλουμε στο υποσυνείδητο, χρησιμοποιώντας το δρόμο της συνείδησης. Κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες η υποβολή μπορεί να πετύχει πολλά. Μπορεί:

- Να μας βοηθήσει ν' αλλάξουμε συμπεριφορά.
- Να μας βοηθήσει ν' αλλάξουμε τις λαθεμένες μας πεποιθήσεις.
- Να μας βοηθήσει να βελτιώσουμε το σωματικό μας ρυθμό.
- Να μας βοηθήσει να κυριαρχήσουμε στις διαθέσεις μας.

Του Πήτερ Φλέτσερ,

Η επανάληψη των επιθυμητών επιβεβαιώσεων του υποκειμένου προς τον ίδιο του τον εαυτό, προκαλεί την αίσθηση στο υποκείμενο ότι βιώνει τελικά την επιθυμητή έκβαση αυτού που προσδοκά. Θα χαρακτηρίζαμε την αυθυποβολή ως μέθοδο αυτοσυγκέντρωσης που προϋποθέτει σίγουρα την αυτογνωσία και τον αυτοέλεγχο. Αξιοσημείωτα είναι τα αποτελέσματά της σε περιπτώσεις που αφορούν στην υγεία. Η επίδραση των φαρμάκων placebo είναι ενδεικτική του ρόλου της. Μήπως τελικά η αυθυποβολή μέσω της αυτοσυγκέντρωσης που ενεργοποιεί καλλιέργει στο υποκείμενο την απaráμιλλη πίστη ως προς την επιτυχή έκβαση του επιδιωκόμενου σκοπού – κατάσταση που τελικά επιβεβαιώνεται;

Θεωρώντας ότι η αυθυποβολή εκκινεί την προσωπική διαδικασία αυτοβελτίωσης σε προβληματικά μοντέλα συμπεριφοράς θα λέγαμε ότι ενδέχεται να συμβάλλει βραχύβια αλλά ωστόσο αποτελεσματικά σε ορισμένες περιπτώσεις της καθημερινότητας. Αναμφισβήτητα, δε διεκδικεί τη θέση των επιστημονικών μεθόδων της ιατρικής ή της ψυχολογίας, παρόλα αυτά κινητοποιεί τον άνθρωπο ενεργοποιώντας τη δύναμη της θέλησης του, με αποτέλεσμα να πετυχαίνει συχνά τον επιδιωκόμενο στόχο του

Ο πνευματισμός στη νεώτερη Ελλάδα

Τα μέσα του 19ου αιώνα εμφανίζεται μία παγκόσμια αναζωπύρωση του ενδιαφέροντος για τον **πνευματισμό** και τα **πνευματιστικά φαινόμενα**. Στη νεώτερη Ελλάδα, οι πρώτες πληροφορίες για την ύπαρξη μίας πειραματικής πνευματιστικής ομάδος υπάρχουν στα «Απομνημονεύματα» του καθηγητού της Αρχαιολογίας Αλέξανδρου Ραγκαβή, χρονολογούμενες από το 1853.^[3]

Την τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα ο Αλέξανδρος Ραγκαβής μύησε στον πνευματισμό τον Γεώργιο Σουρή και διανοούμενους της εποχής, οι όποιοι συγκεντρώνοντο τακτικά στο περίφημο σαλόνι του Σουρή όπου ελάμβαναν χώρα πνευματιστικές συνεδρίες (σεάνς)^[4].

Πνευματιστική κίνηση παρατηρήθηκε και σε ορισμένες επαρχιακές πόλεις.

Στην Κέρκυρα τουλάχιστον από το 1870 εγίνοντο πειραματισμοί από ομάδα μελετητών^[5]. Έχει αναφερθεί από πηγές εναντιωνόμενες στον πνευματισμό πως διδασκαλίες, φιλοσοφικού και θεολογικού περιεχομένου, ελήφθησαν περί το έτος 1893 από πνευματιστική ομάδα στον Πύργο (Ηλείας), επί κεφαλής της οποίας ήταν ο εισαγγελεύς Πρωτοδικών Αθανάσιος Αθανασιάδης. Ως μέντιουμ εχρησιμοποιείτο μία κοπέλα 10-12 ετών, η οποία έγραφε τα κείμενα με μεγάλη ταχύτητα.

Πνευματιστικές συνεδρίες έχουν αναφερθεί πως έλαβαν χώρα το 1924-5 στο Ηράκλειο, από ομάδα επικεφαλής της οποίας ήταν ο χημικός Ελευθέριος Πλάτων, με συμμετοχή ορισμένων εκπαιδευτικών και επιστημόνων.

Ο λογοτέχνης Πολύβιος Δημητρακόπουλος, ο οποίος υπήρξε και μέντιουμ, εκτός από τα μυθιστορήματα, τραγωδίες, θεατρικά έργα κλπ., συνέγραψε και ένα ογκώδες έργο με τίτλο: «*Το Μυστικόν της Ζωής*» όπου εξετάζει και τη φυσιολογία του πνευματισμού. Το έργο αυτό δεν

εκδόθηκε ολόκληρο, παρά μόνον περιληπτικά, σε μία σειρά 10 ομιλιών με τον τίτλο: «Ο Πνευματισμός. Ζωή και επίζησις» (1919).

Σωματεία και οργανώσεις

Το 1923 ιδρύθηκε από τον ιατρό Άγγελο Ευαγγέλου (Τανάγρα) η «Εταιρία Ψυχικών Ερευνών», η οποία εξέδιδε και το περιοδικό «Ψυχικά Έρευνα» (1925-1942). Ο Τανάγρας, ενώ στην πράξη εργαζόταν σε καθαρά πνευματιστικές βάσεις, στη θεωρία δεν δεχόταν τον πνευματισμό, εξηγώντας όλα τα φαινόμενα βάσει της ψυχοφυσιολογίας. Συνεπώς ο Τανάγρας ουσιαστικά δεν ανήκει στον χώρο του πνευματισμού αλλά υπήρξε μελετητής των αναφερθέντων φυσικών του εκδηλώσεων.

Το 1937 ιδρύθηκε η «Ελληνική Εταιρία Μεταψυχικών Σπουδών», με πρωτοβουλία των: Ναυάρχου Κων. Μελά και Γ. Χριστοδουλάκη. Σκοπός της Εταιρίας ήταν η επιστημονική μελέτη των πνευματιστικών φαινομένων και η διαφώτιση του κοινού με σειρά διαλέξεων και δημοσιευμάτων. Ο δεύτερος των ιδρυτών Γεώργιος Χριστοδουλάκης δημοσίευσε μεταφράσεις 16 συνολικά έργων, με τον γενικό επίτιτλο «Μεταψυχική Βιβλιοθήκη».

Ο Κων. Μελάς το 1946 ίδρυσε ένα άλλο σωματείο, με την ονομασία «Πνευματιστικός Σύνδεσμος Αθηνών». Ανέπτυξε μεγάλη δραστηριότητα για τη διάδοση του πνευματισμού στην Ελλάδα, με διαλέξεις και δημιουργία πολλών πειραματικών ομάδων, προς παρηγοριά των πενθούντων. Από το 1947 εξέδιδε και το περιοδικό «Ο Κόσμος της Ψυχής».

Το 1956 πραγματοποιήθηκε η συγχώνευση των δύο ανωτέρω σωματείων, με την ονομασία «Μεταψυχική Εταιρία Αθηνών», πρόεδρος της οποίας εξελέγη ο καθηγητής Παν. Γιωτόπουλος. Η Εταιρία αυτή συνέχισε την έκδοση του περιοδικού «Ο Κόσμος της Ψυχής» μέχρι το 1980 και εξέδωσε αρκετά βιβλία με συναφές περιεχόμενο.

Το 1972 ιδρύθηκε ο «Πνευματιστικός Όμιλος Αθηνών *Το Θείον Φως*», αποτελώντας την συνέχεια ενός στενού πνευματιστικού κύκλου που λειτουργούσε τουλάχιστον από το 1960 στο Χαλάνδρι. Μοναδικό μέντιουμ του Ομίλου υπήρξε ο Γεώργιος Πιζάνης, ο οποίος επί μία περίπου εικοσαετία μετέδωσε ένα πλήθος διδασκαλιών Ανωτάτων Ουρανίων Διδασκάλων. Ο Όμιλος έχει εκδώσει αρκετά βιβλία με πνευματιστικές διδασκαλίες. Επίσης εκδίδει από το 1970 ομώνυμο περιοδικό.

Άλλα σωματεία είναι ο «Πνευματιστικός και Μεταψυχικός Σύνδεσμος Πατρών» (1946), ο

«Σύνδεσμος των φίλων της Μεταψυχικής» (1953), η «Ένωσις Ερευνητών Μεταψυχικών Φαινομένων *Ο Άγιος Νεκτάριος*», η «Αδελφότης Πνευματιστών Καλλιθέας *Η Χριστιανική Αγάπη*», ο «Όμιλος μεταψυχιστών *Το Χριστιανικόν Φως*» στη Μυτιλήνη (1958) και άλλα.

Η Ελληνική Εταιρεία Ψυχικών Ερευνών

Με νωπές τις μνήμες της Μικρασιατικής Καταστροφής, των Ιουλιανών, της απόπειρας δολοφονίας του Ελευθέριου Βενιζέλου στο Παρίσι και της δολοφονία του Ίωνα Δραγούμη που την ακολούθησε, οι αρχές του 20ου αιώνα, βρίσκουν την Ελλάδα των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών, σε μια περίοδο έντονων αλλαγών τόσο σε πολιτικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο.

Την ίδια περίοδο στην Ευρώπη, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τα ελληνικά εδάφη, λειτουργεί ήδη από το 1882, η Βρετανική Εταιρεία Ψυχικών Ερευνών με έδρα το Λονδίνο. Κύριος στόχος της είναι η μελέτη των παραψυχικών και ψυχικών φαινομένων μέσω αυστηρών για την εποχή επιστημονικών μεθόδων.

«Η πορεία της εταιρίας έμελλε να είναι σημαντική αφού μέχρι τις μέρες μας στάθηκαν στην προεδρία της, μεγάλες προσωπικότητες όπως οι Charles Richet , γιατρός, βραβευμένος με Nobel το 1913 και John William Strutt φυσικός, βραβευμένος με Nobel το 1904» διευκρινίζει ο κ.

Κουμαρτζής.

Στα πρότυπα αυτής της εταιρίας, ιδρύεται το 1923 στην Αθήνα, η Ελληνική Εταιρεία Ψυχικών Ερευνών, η πρώτη εταιρία που ασχολήθηκε επιστημονικά με τη μελέτη και τη καταγραφή παραψυχικών φαινομένων στην Ελλάδα από τον Άγγελο Τανάγρα.

Η αναγνώρισή του Δρ. Τανάγρα από τον διεθνή χώρο της παραψυχολογίας δεν άργησε να έρθει, με την ανακήρυξη του σε επίτιμο μέλος της Βρετανικής Εταιρίας Ψυχικών Ερευνών. Έτσι η Εταιρεία, χάρη στον πρόεδρό της, κατάφερε να συγκεντρώσει στις τάξεις της, την αφρόκρεμα της ελληνικής επιστημονικής κοινότητας της εποχής αλλά και την προσοχή της ελληνικής κοινωνίας στο σύνολό της.

Στο ερευνητικό της επιτελείο συμμετείχαν μερικοί εκ των σημαντικότερων Ελλήνων επιστημόνων της εποχής (αρχίατροι, ακαδημαϊκοί, ψυχίατροι και ψυχολόγοι, χημικοί, φυσικοί, βιολόγοι κ.ά.), πλάι σε πλήθος διαμέσων (medium). Εξαιτίας των προσωπικοτήτων που αποτελούσαν το ερευνητικό προσωπικό της, η εταιρία βρήκε άμεσα χορηγό, στο πρόσωπο της Αλεξάνδρας Χωρέμη-Μπενάκη, της γνωστής οικογενείας.

«Το κίνημα του Πνευματισμού που είχε αναπτυχθεί σε Η.Π.Α. και Ευρώπη, άρχισε να αγγίζει και τη χώρα μας και σύντομα έγινε «μόδα» και στην ελληνική κοινωνική αφρόκρεμα. Τότε ήταν που έκανε την εμφάνιση της και η Ελληνική Εταιρία Ψυχικών Ερευνών προσπαθώντας να βάλει σε επιστημονική βάση όσα φαινόμενα εμφανίζονταν ως παραφυσικά και παράλληλα να καταδείξει την εξαπάτηση, όταν αυτή λάμβανε χώρα. Την περίοδο αυτή, των απανωτών και έντονων αλλαγών για τη χώρα, τόσο σε πολιτικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο, άνθρωποι τόσο υψηλού όσο και χαμηλού κοινωνικού επιπέδου συγκεντρώνονταν σε σπίτια και με τη βοήθεια διαμέσων προσπαθούσαν να έρθουν σε επαφή με τα πνεύματα νεκρών συγγενών και φίλων. Μάλιστα, όλο αυτό γινόταν πολλές φορές μέσα σε ένα πλαίσιο επιστημονικοφάνειας.

Οι έρευνες της Ελληνικής Εταιρίας Ψυχικών Ερευνών ήταν κάτι διαφορετικό. Στην Εταιρεία συγκεντρώνονταν άνθρωποι τόσο υψηλού όσο και χαμηλού κοινωνικού επιπέδου οι οποίοι με τη βοήθεια διαμέσων προσπαθούσαν να έρθουν σε επαφή με τα πνεύματα νεκρών συγγενών και φίλων» αναφέρει ο κ. Κουμαρτζής.

«Μάλιστα, όλο αυτό γινόταν μέσα σε ένα πλαίσιο επιστημονικοφάνειας, μιας και συμμετείχαν πολλές φορές επιστήμονες, προσπαθώντας να αποδείξουν πειραματικά την αλήθεια ή και την εξαπάτηση πίσω από τα πνευματιστικά φαινόμενα. Υπό το πλαίσιο αυτό, ο Δρ. Τανάγρας και τα μέλη της εταιρίας ερεύνησαν μέσα σε βάθος χρόνου φαινόμενα τηλεκίνησης, εκτοπλάσματος, τηλεπάθειας, poltergeist, προφητικών ονείρων κ.ά.» συμπληρώνει ο συγγραφέας ενώ διευκρινίζει πως χάριν της μεγάλης εκτίμησης που έχαιρε ο Δρ. Τανάγρας από την επιστημονική κοινότητα, εξ' αρχής καλούσε σημαίνουσες προσωπικότητες να παραβρεθούν ως μάρτυρες ή ερευνητές στα φαινόμενα που μελετούσε.

«Σε μια προσπάθεια να καταγράψουμε ενδεικτικά μερικές από αυτές, θα μπορούσαμε να αναφέρουμε τον αρχίατρο της Ναυτικής Ακαδημίας, Π. Νιρβάνα, τον έφορο αρχαιοτήτων, Α. Φιλαδελφεύ καθώς και τον τότε διευθυντή της Λαϊκής Τράπεζας, Κ. Καλυβίτη».

Κριτική

Ο πνευματισμός υπέστη κριτική στην Ελλάδα, όπως και στα περισσότερα μέρη του κόσμου, για την αξιοπιστία του, από την πλευρά τόσο της επιστήμης όσο και της καθιερωμένης θρησκείας. Σημαντικός επικριτής από θρησκευτική σκοπιά στην Ελλάδα υπήρξε ο καθηγητής θεολογίας Παναγιώτης Τρεμπέλας, με το έργο του «Ο Πνευματισμός» (1925, με επανεκδόσεις)

Πνευματισμός και Σατανολατρεία στο φως του Χριστιανισμού

Ο αποκρυφισμός της "Νέας Εποχής" περιλαμβάνει κυρίως πνευματιστικές τεχνικές και εμπειρίες διαλογισμού, που επισπεύδονται πολλές φορές με τα ναρκωτικά. Στο παρόν άρθρο θα αναφερθούμε στον πνευματισμό και τη σατανολατρεία των οπαδών της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Πνευματισμός είναι η επικοινωνία, υποτίθεται, με τους νεκρούς μέσω των μέντιουμ, ενώ πρόκειται για αόρατα πονηρά πνεύματα που υποκρίνονται τη φωνή νεκρών ή, σε αρκετές περιπτώσεις, πρόκειται για εξαπάτηση των αφελών με ταχυδακτυλουργικά μέσα.

Τα υποτιθέμενα αυτά πνεύματα των νεκρών είναι πονηρά πνεύματα που παρουσιάζονται σαν "άγγελοι φωτός", υποκρίνονται ότι είναι διάφοροι άγιοι της Εκκλησίας, ή εξωγήινοι, αρνούνται ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός και καθοδηγούν τους ανθρώπους στην αστρολογία, τη μετενσάρκωση και τον σεξισμό. Ωθούν ακόμη τα θύματά τους στην απόρριψη της πίστης των Πατέρων τους και της Χριστιανικής Εκκλησίας, της οποίας τη διδασκαλία θεωρούν "παιδική" και "γελοία". Σε όλες τις παραπάνω περιπτώσεις βρισκόμαστε μπροστά σε περιστατικά βαριάς μορφής δαιμονοκαταληψίας, με απώλεια της προσωπικότητας από τα μέντιουμ-θύματα του πνευματισμού και έντονες ψευδαισθήσεις, άσχετα αν προσπαθούν να το εμφανίσουν σαν φυσική μορφή δημιουργικής έκφρασης ("Έντγκαρ Κέυση, Η διοχέτευση του ανώτερου εαυτού", Henry Reed, Ph D, εκδ. Βουλούκου, Αθήνα 1992, σελ. 202).

Σύμφωνα με τη χριστιανική διδασκαλία, ο σατανάς είναι ένας εκπεσών άγγελος, που επαναστάτησε κατά του θελήματος του Θεού και από τότε προσπαθεί να παρασύρει τους ανθρώπους μακριά από το Χριστό, οδηγώντας τα θύματά του στην καταστροφή, την απογοήτευση και την αυτοκτονία. Σήμερα, ο διάβολος, λέξη που σημαίνει κατήγορος των ανθρώπων ενώπιον του Θεού, δεν εμφανίζεται με αποκρουστική μορφή, γιατί κανείς δεν θα πλησίαζε σ' αυτόν, αλλά παρασύρει με τρεις τρόπους τους ανθρώπους:

α) Με το να παρουσιάζεται ότι εκτελεί το θέλημα του Θεού.

Θα δώσουμε τρία παραδείγματα της περίπτωσης αυτής:

1. Η μάντισσα των Φιλίππων

Στην Καινή Διαθήκη, στις Πράξεις των Αποστόλων (16,16-18), αναφέρεται χαρακτηριστικά η περίπτωση κοπέλας την οποία "κατείχε" μαντικό πνεύμα και μάντευε, προέλεγε τα μελλούμενα, φέρνοντας αρκετό χρήμα μ' αυτόν τον τρόπο στα αφεντικά της, σ' ένα κύκλο αδίστακτων ανθρώπων που την εκμεταλλεύονταν, στη μακεδονική πόλη των Φιλίππων. Όταν όμως ο Παύλος διέγνωσε το ύπουλο σχέδιο του διαβόλου που βρισκόταν μέσα της -καθώς η ίδια εμπόδιζε τον Παύλο και τον Σίλα να κηρύξουν το ευαγγέλιο της σωτηρίας φωνάζοντας, ενώ εκείνοι κήρυτταν, στους παρευρισκομένους ακροατές ότι πρόκειται για ανθρώπους του Θεού- στην προσταγή του προς το πονηρό πνεύμα ("σε διατάζω στο όνομα του Ιησού Χριστού να βγεις απ' αυτήν"), εκείνο εγκατέλειψε την γυναίκα και έκτοτε αδυνατούσε παντελώς να μαντέψει.

Βλέπουμε στο παράδειγμά μας, λοιπόν, πως δεν διστάζει ο Σατανάς να παρουσιαστεί ως πνεύμα Θεού για να παραπλανήσει τους πιστούς και να πετύχει τα καταχθόνια σχέδιά του. Στη συγκεκριμένη περίπτωση το "πνεύμα πύθωνος" του κοριτσιού, το μαντικό αυτό πνεύμα, απέβλεπε στο να πείσει ακόμα και τους πλέον δυσκολόπιστους ανθρώπους της πόλης ότι, πράγματι, έλεγε την αλήθεια, να οδηγήσει σε μια τυφλή εμπιστοσύνη τους πιστούς της δαιμονοκρατούμενης υπηρέτριας και τέλος να προσεταιριστεί τον απόστολο των εθνών, να τον πλησιάσει φιλικά, ώστε να μην κινδυνεύει από τη δύναμη του Θεού («Με οδηγό τον Παύλο», Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη, Αθήνα 1982, σελ. 154). Το ότι ο Παύλος εναντιώθηκε και εδίωξε το "λογικό" αυτό πνεύμα σημαίνει πως δεν ήταν του Θεού και επομένως ο χριστιανισμός καμιά σχέση δεν μπορεί να έχει με τέτοιου είδους μαντείες.

2. "Προσοχή και προσευχή"

«Σε συναντήσεις προσευχής και μελέτης Αγ. Γραφής που συνέβαιναν στο San Francisco, μια νεαρή γυναίκα σηκωνόταν σε παραλήρημα, τριγύριζε στην αίθουσα και φώναζε: "Προσοχή και προσευχή". Όλοι νόμιζαν πως είναι θαύμα, αλλά ο ιερέας έδωσε εντολή στο όνομα του Ιησού Χριστού στα πνεύματα να φύγουν. Έτσι έγινε. Αποκαλύφθηκε, στη συνέχεια, ότι η γυναίκα έκανε πνευματισμό και πως, παρά τη μεταστροφή της στο Χριστό, οι συνέπειες ξαναγύριζαν» μέχρις ότου εξομολογήθηκε και σταμάτησε τις πνευματιστικές συνήθειες («Το Αλφάβητο του Αποκρυφισμού», Kurt E. Koch, εκδ. Στερέωμα, 1993, σελ. 271).

3. Στον Πύργο της Ηλείας

"Προ πολλών ετών στον Πύργο της Ηλείας, αρκετοί της ανωτέρας λεγομένης τάξεως είχαν παρασυρθή στον πνευματισμό. Είχαν δε κάμει και μια αίθουσα, μέσα στην οποίαν είχαν Ιερό με Αγίαν Τράπεζαν και επάνω της ένα Ευαγγέλιον. Όταν ήθελαν καμμίαν θρησκευτικήν απάντησιν, αυτομάτως ήνοιγεν το Ευαγγέλιον σε ωρισμένον σημείον και εκείνο το εξελάμβανον ως απάντησιν. Είχαν και άλλους τρόπους επικοινωνίας με τα πνεύματα. Ερωτούσαν τον Χριστόν, ή το πνεύμα του Μ. Βασιλείου και ελάμβανον απαντήσεις. Όλοι τους δε επίστευαν ακραδάντως, ότι επικοινωνούσαν με τον Χριστόν, τον Μέγαν Βασίλειον, ή τους νεκρούς των, και ότι η πράξις των αυτή ήταν θεάρεστος. Στην αρχή μιάς Μεγάλης Τεσσαρακοστής ερώτησαν τον Χριστόν, πώς θέλει να νηστέψουν. Έλαβαν την απάντησιν: "Θέλω αυστηρή νηστεία... Σεις θα τρώτε μόνον άπαξ της ημέρας και ξηροφαγία. Δηλαδή ψωμί και εληές ή σταφίδα ή χαλβά".

Επειδή, όπως είπαμε, είχαν απόλυτον πεποίθησιν, ότι η απάντησις προήρχετο από τον Χριστόν, την ετήρησαν την νηστείαν αυτήν ακριβώς και ασυζητητί. Την Μεγάλη Εβδομάδα όμως είχαν πάλιν επικοινωνίαν και τους είπεν ο Χριστός -όπως ενόμιζαν-: "Μένω απολύτως ευχαριστημένος από σας. Είσθε οι εκλεκτοί μου. Την Εκκλησίαν με τους παπάδες και τους Δεσποτάδες την εμίσησεν η καρδιά μου. Δεν πορεύονται όπως θέλω. Θα την ξανακαινουργώσω. Θα χρησιμοποιήσω δε εσάς ως Αποστόλους μου. Θα εξακολουθήσετε όμως την νηστείαν μέχρι της Πεντηκοστής. Τότε θα σας καταπέμψω το Άγιον Πνεύμα και θα σας αποστείλω εις όλον τον κόσμον".

Μερικοί υποψιάσθησαν. Άρχισαν να αμφιβάλλουν, άν ήταν πράγματι ο Χριστός, που τους έδιδε τις απαντήσεις. Διότι είχαν και γραφεία, καταστήματα, εργασίες και φυσικά, εξαντλήθηκαν οι άνθρωποι από την μεγάλην νηστείαν. Γι' αυτό κατέφυγαν να συμβουλευθούν ένα ενάρετο και μορφωμένο κληρικό.... "Δεν βλέπετε είπε εκείνος, μορφωμένοι άνθρωποι σεις, ότι ο σατανάς σας έβαλε σε παγίδα; Διότι δύο πράγματα θα συμβούν:

Ή θα πεθάνετε από την εξάντλησιν, οπότε σας εκέρδισε, ή, αν επιζήσετε, θα σας βάλη μέσα σας τέτοιον εωσφορικόν εγωισμόν, ώστε να νομίζετε, ότι σεις είσθε άγιοι και απόστολοι, και τέτοιο μίσος για την Εκκλησίαν, ώστε να σας αποκόψη από Αυτήν, οπότε και πάλιν θα σας κερδίση. Διότι, ως γνωστόν, εκτός της Εκκλησίας, δεν υπάρχει σωτηρία". Τότε κατάλαβαν οι δυστυχείς την πλάνην τους, εγκατέλειψαν τον πνευματισμόν και επανήλθαν στην Εκκλησία" («Πνευματισμός - Υπνωτισμός - Ναρκωτικά», αρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλόπουλου, εκδ. ΠΟΕ, Αθ. 1989, σελ. 11,13).

β) Ό δεύτερος τρόπος καμουφλαρισμένης πλεύρισης των ανθρώπων από το σατανά γίνεται με το να παρουσιάζει τα κατορθώματά του ότι είναι απολύτως φυσικά και επιστημονικά και πως

πραγματοποιούνται με τη χρησιμοποίηση των εσωτερικών, βιολογικών δυνάμεων του ανθρώπου. Εδώ εντάσσονται τα αποκρυφιστικά φαινόμενα της τηλεκίνησης (κίνηση αντικειμένων με τη δύναμη, δήθεν, του νου) και των πνευματιστικών θεραπειών και εγχειρήσεων, χωρίς δηλ. να αγγίζει κανείς τον ασθενή ή να χρησιμοποιήσει ιατρικά όργανα. Πρωτοπόροι στον τομέα αυτόν είναι το πολύ γνωστό μέντιουμ Uri Geller και ο άγγλος ψυχιστής Mathieu Manning. Ο Γκέλλερ έχει τη δύναμη να λυγίζει κάθε είδους μέταλλο με τη σκέψη ή την αφή, δηλ. κουτάλια, πηρούνια, ψαλίδια, δείκτες ρολογιών κλπ., ενώ ο δεύτερος, στην Αγγλία το 1967, έβλεπε τραπέζια και διάφορα αντικείμενα να μετακινούνται με τη θέλησή τους, λέξεις να σχηματίζονται στους τοίχους, γραμμένες από αόρατο χέρι, άκουγε ανεξήγητους θορύβους και φωνές.

Έχει διεξαχθεί, εξάλλου, τεράστια έρευνα γύρω από αυτά τα φαινόμενα και έχουν αναμειχθεί διεθνούς φήμης επιστήμονες, όπως ο Ουίλιαμς Κρουκς (που ανακάλυψε την ακτινοβολία της ύλης και το στοιχείο Θάλιο), ο σερ Όλιβερ Λοντζ (Βρετανός φυσικός), ο Γιόχαν Τσέλνερ (καθηγητής φυσικής και αστρονομίας στο Παν/μιο της Λειψίας), ο διάσημος ψυχίατρος της Ζυρίχης για τις ανακαλύψεις του πάνω στη σχιζοφρένεια Ωγκέν Μπλόιερ κ.α., οι οποίοι παραδέχθηκαν ότι δεν πρόκειται για απάτη ή για νευροπαθολογικές διαταραχές. «Είμαστε αναγκασμένοι, γράφουν στο περιοδικό «Ψυχικά Έρευναι» το 1926, να βεβαιώσωμεν, μεθ' όλην την κατάπληξιν του λογικού και των αισθήσεών μας, τα φαινόμενα αυτά».

Οι παραψυχολόγοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι πρόκειται για εξωτερίκευση φυσικών δυνάμεων, που σε ύπνωση, τάχα, βρίσκονται μέσα μας. Και τα δύο όμως κορυφαία μέντιουμ, που αναφέραμε λίγο πριν, έχουν παραδεχθεί ότι οι δυνάμεις μέσω των οποίων επιτελούν τα περίεργα αυτά φαινόμενα δεν είναι δικές τους, αλλά εξωτερικές, που εισέρχονται μέσα τους κατά τη διάρκεια των πειραμάτων. Κάτι επίσης πολύ σημαντικό: Όταν προσεύχονται χριστιανοί κοντά τους, δεν μπορούν να λειτουργήσουν. Τρία παραδείγματα θα μας κάνουν κατανοητή την πηγή των δυνάμεων αυτών:

1. «Υπάρχουν εδώ δυνάμεις που με ταραίζουν».

Ο πολύ γνωστός θεραπευτής-μέντιουμ William Branham πριν από χρόνια αποκάλυψε τον πνευματιστικό χαρακτήρα της δραστηριότητάς του λέγοντας: «όταν οι άγγελοί μου δεν είναι παρόντες, δεν μπορώ να θεραπεύω». Όταν ο Branham μιλούσε στην Καλσρούη και τη Λωζάνη, υπήρχαν στους θεατές πολλοί πιστοί χριστιανοί που προσεύχονταν λέγοντας: Κύριε, αν η δύναμη θεραπείας αυτού του ανθρώπου είναι δική Σου, επίτρεψέ του να θεραπεύσει. Αν δεν είναι δική σου, τότε εμπόδισέ τον». Και στις δύο προσπάθειες για θεραπεία ο Branham είπε από την εξέδρα: «Υπάρχουν εδώ δυνάμεις που με ταραίζουν. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα» (Kurt Koch, όπου

ανωτέρω, σελ. 223,224).

2. «Δεν μ' αφήνει ένα χερουβίμ»

Υπό την καθοδήγηση του Αγγέλου Τανάγρα, η ελληνική Εταιρεία Ψυχικών Ερευνών διεξήγαγε πνευματιστικά πειράματα με τη «βοήθεια» του χρησιμοποιούμενου διαμέσου Κλειούς Γεωργίου. Το μέντιουμ είχε αρκετές επιτυχίες στον τομέα του και ιδιαίτερα σε πειράματα τηλεκίνησης. Σε κάποια συνάντηση όμως, με σκοπό τη νοερή μετακίνηση μαγνητικής βελόνας, το διάμεσο αναφώνησε: «δεν μπορώ, δεν μπορώ, δεν μ' αφήνει αυτός που χώρισε τη γυναίκα του και ένα χερουβίμ». Ήταν αλήθεια. Πίσω ακριβώς από την πνευματίστρια στεκόντουσαν ένας στρατηγός και ο αρχιμανδρίτης Α.Π., που εκείνη την ώρα προσεύχονταν («Η αθανασία της ψυχής και τα ψυχικά φαινόμενα», Αναστασίου Πιέρου, εκδ. β', Αθ. 1974, σελ. 279).

3. "Κλωνιζόταν το σώμα του, ενώ προσευχόταν"

Παράδειγμα τηλεκίνησης περιγράφεται και στο Γεροντικό του Αγίου Όρους, με πρωταγωνιστή κάποιο μοναχό ονομαζόμενο Αλύπιο. Ενώ αυτός προσευχόταν κλωνιζόταν το σώμα του ιδίου όσο και των γύρω του μοναχών, ενώ τα στασίδια του Ναού χόρευαν. Ένας γέροντας μοναχός όμως, έμπειρος στον πνευματικό αγώνα, αφού εξέτασε την πνευματική κατάσταση του Αλύπιου, ανακάλυψε ότι θύμωνε εύκολα και φιλονικούσε, δεν υπάκουε στον γέροντά του και ήταν εγωιστής. Όταν ο μοναχός συνετίστηκε, και άλλαξε νοοτροπία και συμπεριφορά, σταμάτησαν και τα συμπτώματα αυτά μέσα σε λίγες μέρες. Τέτοιες δυνάμεις, φυσικά, που διαταράσσονται με την προσευχή, δεν είναι υγιείς δυνάμεις αλλά του κάτω κόσμου.

γ) Ο τρίτος τρόπος πλησιάσματος του διαβόλου και ο πιο ύπουλος επιτελείται δια της φαντασίας.

Όλα τα είδη της μαγείας και μάλιστα η τηλεκινήσις, η διόραση, η αστρική προβολή, ο πνευματισμός κλπ. δουλεύουν και ενεργούν μέσα από τον παράγοντα "φαντασία". Οι μάγοι του Θιβέτ και οι Λάμας της Μογγολίας εργάζονται παρομοίως. Αυτοτραυματίζονται θανάσιμα ή "ξεκοιλιάζουν" το σώμα τρίτων, παρευρισκομένων μπροστά τους, εικονικά, φανταστικά και μαγνητικά. Ακόμη δε και η τηλεπαθητική προβολή επιτυγχάνεται με την μεταβίβαση εικόνων. Τα «ταξίδια έξω από το σώμα» και το λεγόμενο "τρίτο μάτι" στο μέτωπο, με το οποίο σε έκσταση ερευνούν το σύμπαν οι μάγοι, πραγματοποιούνται με το να φαντάζονται έντονα οι μάγοι, οι πνευματιστές και οι διαλογιστές πως βρίσκονται έξω από το σώμα τους. Οι γιόγκι φακίρηδες υποβάλλουν τα πλήθη με την προέκταση της φαντασίας στο χώρο. Σημαντικοί συντελεστές της τηλεκίνησης "φαντάζονται" επίμονα τα αντικείμενα να μετακινηθούν, να κυλήσουν ή να

ανυψωθούν και οι μάγοι "βουντού" σχηματίζουν ξεκάθαρα την εικόνα του θύματός τους για να το καταστρέψουν. Επίσης οι υστερικοί και τα υπνωτιζόμενα διάμεσα, μέσω των ονείρων, προγνωρίζουν τα μελλούμενα να συμβούν γεγονότα. Η χρήση της φαντασίας στο θανάσιμο αυτό παιχνίδι αποδεικνύει, για άλλη μια φορά, τη δαιμονική προέλευση των απόκρυφων αυτών τεχνών, που περιγράψαμε στα προηγούμενα κεφάλαια. Θα εξηγήσουμε το γιατί:

Το φανταστικό, καταρχήν, ευθύνεται για την πραγματοποίηση κάθε αμαρτίας στον άνθρωπο. Όταν λέμε φαντασία, εννοούμε μια ανυπόστατη θεωρία, χωρίς πραγματική βάση, που δρα μεταξύ του νου και των αισθήσεων. Η φαντασία, που κυριεύει το νου του ανθρώπου, δεν υπήρχε στον Χριστό και είναι συνέπεια του προπατορικού αμαρτήματος, κατά τον Μάξιμο τον Ομολογητή, τους αγίους Κάλλιστο και Ιγνάτιο Ξανθόπουλους και όλους τους Πατέρες της Εκκλησίας. Ο Θεός μάλιστα είναι αφάνταστος και καθαρός νους.

Για να αποκτήσει ο πιστός μνήμη Θεού και καθαρή προσευχή, πρέπει να απαλλαγεί από τη φαντασία, τα σχήματα και τα είδωλα, σύμφωνα με τους αγίους της Εκκλησίας μας, που μόνο έτσι ενώθηκαν με το Θεό, απ' αυτή ήδη τη ζωή. Φαντασία διαθέτει στο σύμπαν ο άνθρωπος και ο διάβολος. Γι' αυτό και η φαντασία αποβαίνει πολλές φορές σύνδεσμος μεταξύ σατανά και ανθρώπου, μέσω της σατανικής ενέργειας, και ο άνθρωπος πέφτει στην παγίδα του, με το να είναι κατοικία ακαθάρτων λογισμών. Διότι ο δαίμονας, χωρίς να διαθέτει σώμα, πολεμά τον άνθρωπο δια της φαντασίας.

Όταν ο νους απαλλαγεί από φανταστικές εικόνες και μορφές, μπορεί να δει το Θεό, να θεολογήσει και να θεραπευτεί από ποικίλα ψυχολογικά προβλήματα. Η φαντασία συνδέεται πολύ με την υπερηφάνεια (δημιουργεί έπαρση) και με τα όνειρα (προέρχονται συνήθως από τα πάθη και επιτίθεται ο δαίμονας δι' αυτών). Στις περιπτώσεις αυτές, η Χάρη του Θεού απομακρύνεται από τον άνθρωπο και αρχίζουν να υφίστανται πλήθος νοσήματα. Ας μη ξεχνάμε πως ο διάβολος έπεσε από υπερηφάνεια. Και παραμένει πατέρας του εγωισμού και της οίησης, απ' την αρχή μέχρι το τέλος της ιστορίας. Στην καρδιά κάθε ανθρώπου, κάθε στιγμή της ζωής του, θα πρέπει μόνο να κατοικεί ο φυσικός νοικάρης της, αλλά και ιδιοκτήτης της ταυτόχρονα, δηλαδή ο Ιησούς Χριστός, ο δημιουργός του ανθρώπου. Διαφορετικά θα υπάρχει ο δαίμονας, που θα επιβάλει την χειρότερη τυραννία.

Χριστιανική τοποθέτηση:

* Ο Θεός, δεν αποκαλύπτεται ποτέ μέσω των «εν αμαρτία και πάθει» ευρισκομένων

συνανθρώπων μας, αλλά μόνο μέσω εκείνων που έχουν καθαριστεί από τα πάθη τους και κοινωνούν με τις άκτιστες ενέργειες του Θεού (Γρηγόριος Θεολόγος), δηλ. των αγίων και Πατέρων της Εκκλησίας μας. Σε αντίθεση περίπτωση, μιλάμε για δαιμονική επενέργεια και σατανική πλάνη. Η πορεία προς τη θέωση στην Ορθόδοξη Εκκλησία περνά από τα στάδια: "Κάθαρση - Φωτισμός - Θέωση". Το ότι ο Θεός αποκαλύπτεται μόνο στους θεούμενους πιστούς αποκλείει την περίπτωση, μιας και το αναφέραμε, να είναι οι γλωσσολαλιές, η κατοχή από πνεύματα και τα θαύματα, που ισχυρίζονται ότι ενεργούν οι Πεντηκοστιανοί, εκ Θεού, αλλά πρόκειται ή για ψυχολογικό φαινόμενο ή για δαιμονική επέμβαση.

* Στην Παλαιά Διαθήκη, ο Θεός απαγορεύει αυστηρά στους Ισραηλίτες να έχουν σχέση με τέτοιου είδους ενέργειες: "Δεν θα υπάρξει μεταξύ σας μάγος, που θα ψάλλει μαγικές ωδές, ούτε άνθρωπος που θα φαίνεται να μιλά από την κοιλιά του (εγγαστρίμυθος), ούτε τερατοσκόπος (που θα παρατηρεί τέρατα στον ουρανό για να προλέγει το μέλλον), ούτε άλλος, που θα ρωτά τους νεκρούς (πνευματιστής). Εκείνος που θα κάνει τέτοια πράγματα (θα) είναι σιχαμερός μπροστά στον Κύριο, τον Θεό σου" (Δευτερονόμιο, 18,11). Αλλά και από την Εκκλησία τέτοια ενασχόληση θεωρείται βαρύτατο αμάρτημα, παρόμοιο με εκείνο της ειδωλολατρίας ή δεισδαιμονίας.

* Όταν ο πλούσιος της παραβολής του Κυρίου απέθανε και πήγε στην κόλαση, εξ' αιτίας της σκληρότητάς του προς τον ταπεινό Λάζαρο (και όχι μόνο), ο τελευταίος, που βρισκόταν ήδη στον "κόλπο του Αβραάμ", εμποδίστηκε να μεταβεί στον κόσμο -μετά από παράκληση του πλουσίου- ώστε να προειδοποιήσει τους αδελφούς του πλουσίου για τα μελλοντικά βάσανα που τους περίμεναν. Η μόνη απάντηση του πατριάρχη Αβραάμ ήταν: "έχουν τον Νόμο και τους Προφήτες, ας ακούσουν αυτούς". Στην επιμονή του πλουσίου: "όχι, πάτερ Αβραάμ, άλλ' εάν κάποιος απ' τους νεκρούς πάει σ' αυτούς, θα μετανοήσουν", ο Αβραάμ του απάντησε: "Εάν δεν ακούνε τον Μωυσή και τους προφήτες, δεν θα πειστούν και αν ακόμη αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς" (Λουκ. 16,19-31). Αυτό σημαίνει πως η επικοινωνία μεταξύ των δυο κόσμων είναι αδύνατη, εκτός αν το επιτρέψει ο Θεός μέσω, μόνο, των αγίων του, σε ελάχιστες περιπτώσεις, και πάλι για τη δόξα του και τη σωτηρία των ψυχών μας. Αλλά όχι μόνο αυτό: Περίτρανα δείχνουν τα λόγια του Ιησού ότι η διδασκαλία του, τα θαύματα του, η ζωή του (που έχουν προφητευτεί και διασωθεί μέσα στην Αγία Γραφή), καθώς και η διδασκαλία των αγίων Αποστόλων, Πατέρων και Οικουμενικών Συνόδων της Εκκλησίας, αρκούν για να διαφωτίσουν και οδηγήσουν τους φιλόθεους στην εν Χριστώ ζωή και άρα κάθε καινούργια διδασκαλία (περί συνεννοήσεως με τα πνεύματα μέσω μέντιουμ και αντήσεως απ' αυτούς πληροφοριών για την επέκεινα κατάσταση των ψυχών) αποτελεί πλάνη.

ΣΑΤΑΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

Άλλο βασικό στοιχείο της "Νέας Εποχής" είναι η σατανολατρεία. Ο Εωσφόρος θεωρείται «Θεός», του πρέπει, λένε, λατρεία, θα πρέπει να τον πλησιάζουμε με αγάπη, είναι ο μεγάλος μύστης, που τον επικαλούνται τα πειθήνια όργανά του και ισχυρίζονται ότι αποτελεί το καλύτερο πνευματικό κομμάτι του εαυτού μας («Προς μια Παγκόσμια Δικτατορία», Gary H. Kah, εκδ. Στερέωμα, σελ. 87). Όπως ο ανώτερος κλήρος της Εκκλησίας περιλαμβάνει διακόνους, ιερείς και επισκόπους, έτσι και οι μάγοι χωρίζονται σε καφετζούδες ή χαρτορίχτρες, οραματιστές και μέντιουμ. Σκοπός του σατανισμού είναι η βεβήλωση των ναών, ακολουθιών και ιερών αντικειμένων και η πρόκληση ανεπανόρθωτης βλάβης στους ανθρώπους. Οι μάγοι είναι μοιρασμένοι σήμερα σε τάγματα λατρείας σ' όλο τον κόσμο και με τη μορφή σωματείων διδάσκουν ελεύθερα στα Πανεπιστήμια «εσωτεριστική φιλοσοφία», «γνωστικές σπουδές», «πνευματική αφύπνιση», «υπερβατικό διαλογισμό και μετεωρισμό», «βιοενέργεια και τσάκρα» και άλλες τέχνες του κάτω κόσμου. Δίνουν ακόμη παραστάσεις στο στρατό, προσηλυτίζουν έντεχνα στους κύκλους τους νέα παιδιά, τάζοντάς τους δύναμη, εξουσία, χρήματα και σεξ, διαθέτουν «εκκλησίες» με πλήρη τελετουργικό τυπικό, εκτελούν προσευχές προς το σατανά, θυσίες ζώων ή νεογέννητων παιδιών και, στο όνομα της ελευθερίας των ιδεών, φθείρουν ψυχές. Οι νέοι σατανιστές πίνουν αίμα καθημερινά, το οποίο μεταφέρουν μαζί τους σε φιαλίδια, αυτοτραυματίζονται και ζουν σαδομαζοχιστική ζωή («Ο Σατανισμός της Νέας Εποχής», Sean Sellers, εκδ. Στερέωμα) γιατί είναι υποταγμένοι στο χειρότερο δυνάστη, το Βεελζεβούλ.

Λίγα λόγια τώρα για τις κατοχές ανθρώπων από ακάθαρτα πνεύματα:

* Οι δαιμονισμένοι είναι μια άλλη κατηγορία ανθρώπων, που έχει ενοικήσει μέσα τους ο διάβολος.

Δεν είναι ψυχασθενείς με την ιατρική σημασία του όρου, διότι παρουσιάζουν τα εξής χαρακτηριστικά:

Επιτίθενται μόλις κάποιος ή κάποιος προσεύχονται δίπλα τους.

Σε πολλές περιπτώσεις, αν κάποιος αρχίσουν να προσεύχονται κοντά σε άνθρωπο που έχει δαιμονική κατοχή, αυτός τότε πέφτει σε παραλήρημα.

Μιλούν σε άγνωστες γλώσσες, που ποτέ δεν έχουν μάθει.

Ακούγονται πολλές φωνές μέσα τους (της γιαγιάς τους, πεθαμένων συγγενών τους κ.α.) ή ο σατανάς μιλάει μέσω αυτών.

Αποκαλύπτουν κρυμμένα μυστικά της ζωής των παρευρισκομένων ή του ιερέα που έρχεται να τους εξορκίσει.

Βρίζουν συνεχώς με χυδαίες εκφράσεις.

Παραδείγματα σωτηρίας:

Ο ελεήμων και φιλάνθρωπος Θεός με τη θεία του Χάρη έχει λυτρώσει πολλές ψυχές μάγων και νέων 'πουλημένων' στο κακό. Θα δώσουμε δύο σχετικά πρόσφατα παραδείγματα:

* Hershel Smith

«Ένα ζωντανό παράδειγμα λύτρωσης από τα θανάσιμα δίχτυα της μαγείας αποτελεί η ζωή του Hershel Smith. Αυτός ήρθε σε πρώτη επαφή με τους σατανιστές όταν πήγαινε στο σχολείο. Δεκατριών χρονών έγδαρε ζωντανό ένα σκυλί και ήπιε το αίμα του. Αργότερα απέκτησε τη σαδιστική συνήθεια να τρώει δέρμα από τα δάκτυλα και τα πόδια ανθρώπων, που του επέτρεπαν να το κάνει. Έγινε γνωστός ως δερματοφάγος. Έκανε κι άλλα τρελά πράγματα από αγάπη για το διάβολο κι αυτά του έδωσαν διακεκριμένη θέση στους κύκλους των σατανιστών, στους οποίους έκανε καριέρα ο Hershel. Τέλος έγινε ανώτατος ιερέας και έκανε κάθε τι που ταιριάζει στις σατανικές λατρείες. Παρόλα αυτά, αυτός ο άνθρωπος, δεμένος με χιλιάδες αλυσίδες με το σατανά, σώθηκε από το φρικτό του δρόμο, από το νικητή του σκότους. Έγινε μαθητής του Χριστού». Αργότερα ένοιωσε υπεύθυνος για τα θύματα του αποκρυφισμού και του σατανισμού, όπως κάποτε υπήρξε και ο ίδιος, και έγινε διευθυντής σε ένα κέντρο νεότητας στην Καλιφόρνια, όπου έδειχνε στους νέους το δρόμο για την πραγματική ελευθερία του Θεού (Kurt Koch, όπου ανωτέρω).

* Doreen Irvine

Ένα ακόμη πιο τρανταχτό παράδειγμα της αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο και της δύναμής Του, μας δείχνει η μεταστροφή στο Χριστό, της βασίλισσας της μαύρης μαγείας Doreen Irvine, που την περιγράφει η ίδια στο βιβλίο της «Από τη μαύρη μαγεία στο Χριστό». Εκεί αναφέρει ότι είχε αποκτήσει με τη βοήθεια του διαβόλου μεγάλες δυνάμεις. Μπορούσε να υπερίπταται 4 ή 5 πόδια ψηλά, να εμφανίζει και εξαφανίζει αντικείμενα, να σκοτώνει τα πουλιά με τη φωνή της, να βαδίζει χωρίς να καίγεται στη φωτιά. Κάποτε ψάχνοντας στους δρόμους της Αγγλίας για πελατεία, γιατί ήταν πόρνη, διάβασε μια επιγραφή, που δεν μπορούσε να ξεχάσει για αρκετές μέρες μετά, που έλεγε: «Ευτυχισμένοι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί θα δουν το Θεό». Όταν πέρασε λίγος καιρός είδε ανθρώπους κρατώντας θρησκευτικά βιβλία με ψαλμούς να μπαίνουν σε μια Εκκλησία. Ένοιωσε ισχυρή ώθηση και πάει και εκείνη, αν και μια αντίθετη φωνή της έλεγε «Μην πας εκεί».

Είσαι δική μου». Όταν άρχισε το κήρυγμα του Ευαγγελίου ο ιερέας, μπήκαν τα λόγια του Χριστού βαθιά μέσα στην καρδιά της Ντορίν και από τότε, μετά τη μεταστροφή της, προσπαθεί να βοηθήσει τους νέους με εκατοντάδες ομιλίες που κάνει ανά τον κόσμο να επιστρέψουν στην Εκκλησία, αφήνοντας τη ζωή των ενστίκτων και του αποκρυφισμού (Kurt Koch, όπου ανωτέρω, σελ. 21-27).

Χριστιανική τοποθέτηση:

* Στο Λευιτικόν, μιλώντας ο Θεός στον Μωυσέα, καταφέρεται εναντίον των μάγων και εγγαστρίμυθων με αυστηρές ποινές: "Θα είστε άγιοι σε μένα, γιατί είμαι άγιος εγώ, ο Κύριος και Θεός σας, ο οποίος σας ξεχώρισα από όλα τα έθνη για να είστε δικοί μου. Άνδρας ή γυναίκα που θα θελήσουν να γίνουν εγγαστρίμυθοι ή μάγοι, ψάλλοντας μαγικές ωδές, θα τιμωρηθούν και οι δύο με θάνατο. Θα τους εκτελέσετε με λιθοβολισμό. Είναι ένοχοι" (Λευιτικόν, κεφ. 20,26-27). Στο σημείο αυτό φαίνεται καθαρά η παντελώς αδύνατη σχέση μεταξύ αγιότητας και μαγείας, με το να είναι δύο οντολογικά αντίθετες κατευθύνσεις, και η ανύπαρκτη επικοινωνία της δεύτερης με τα πράγματα του Θεού.

* Ο ίδιος ο Κύριος έδωσε τη δύναμη στους μαθητές του και την Εκκλησία να θεραπεύουν τους πνευματικά αρρώστους από τα δαιμόνια: "αφού προσκάλεσε τους δώδεκα μαθητές του, τους έδωσε εξουσία επάνω στα ακάθαρτα πνεύματα, να τα βγάζουν και να θεραπεύουν κάθε ασθένεια και κάθε αδυναμία" (Ματθ. 10,1). Σε χρήση από την Εκκλησία, μάλιστα, βρίσκονται οι εξορκισμοί κατά των μαγικών επιθέσεων, που συνέγραψαν ο αγ. Κυπριανός, ο Μ. Βασίλειος και Ι. ο Χρυσόστομος.

* Ο απ. Παύλος ρητά ορίζει ως παραβάτες των εντολών του Χριστού όσους επιδίδονται σε μαγείες και ειδωλολατρίες και προειδοποιεί ότι χάνουν την Βασιλεία του Θεού: "είναι δε φανερά τα έργα της σάρκας: μοιχεία, ακαθαρσία, ακολασία, ειδωλολατρία, μαγεία, αιρέσεις, φόνοι και τα όμοια... εκείνοι που κάνουν παρόμοια πράγματα δεν θα κληρονομήσουν την βασιλεία του Θεού" (προς Γαλάτες 5, 19-21)

* "Ου μαγεύσεις, ου φαρμακεύσεις" (7,3) παραγγέλνουν οι "Αποστολικές Διαταγές" και επιβάλλεται πολυετή στέρηση της θ. Κοινωνίας από τον ΚΔ' Κανόνα της Συνόδου της Άγκυρας και τον ΞΑ' της Πενθέκτης Συνόδου σε εκείνους που καταφεύγουν στη βοήθεια της μαγείας.

* Αλλά και στην Αποκάλυψη, το ίδιο τέλος επιφυλάσσεται σ' όλους εκείνους που λάτρεψαν τον Βεελζεβούλ, αντί του μοναδικού και αληθινού Θεού: "Εγώ είμαι το Α και το Ω, η αρχή και το τέλος.

Σε εκείνον που διψά εγώ θα του δώσω δωρεάν από την πηγή του νερού της ζωής.... Αλλά οι φονιάδες, οι μάγοι, οι ειδωλολάτρες και όλοι οι ψεύτες θα έχουν την θέση τους στην λίμνη που καίγεται με φωτιά και θειάφι" (Αποκ, κεφ. 21,6-8).

* Μεγάλα δε όπλα κατά του χαιρέκακου και ανθρωποκτόνου δαίμονος είναι για τους χριστιανούς ο τίμιος σταυρός και η θεία Κοινωνία, η νηστεία, η εξομολόγηση, η προσευχή και η ανάγνωση των αγίων Γραφών. Άλλωστε ο Κύριος Ιησούς ενανθρωπίστηκε για να θανατώσει τον σατανά με τον δικό του Σταυρικό θάνατο και την Ανάστασή Του και ήδη "ο άρχων του κόσμου, με τη Χάρη του Θεού, εξεβλήθη έξω".

Κεφάλαιο Β'

Προλήψεις και δεισιδαιμονίες.

Οι προλήψεις και οι δεισιδαιμονίες ήταν δημιουργήματα της αμάθειας, της άγνοιας, της ανασφάλειας, του φόβου και της αβεβαιότητας των απλοϊκών ανθρώπων. Ήταν όμως κι ένας αποτελεσματικός τρόπος για να μεταδίδουν τρόπους καλής συμπεριφοράς, όχι μόνο στα μικρά παιδιά αλλά και στους μεγάλους. Η επιστήμη στις μέρες μας έχει κάνει τεράστια άλματα.

Ανακαλύψεις που πριν από δυο - τρεις αιώνες φαίνονταν αδιανόητες κι ασύλληπτες, έχουν τώρα γίνει πραγματικότητα με αποτέλεσμα να καλυτερέψει σε μεγάλο βαθμό η ποιότητα της ζωής μας. Παρόλα αυτά υπάρχουν ακόμη άνθρωποι που δεν έχουν απελευθερωθεί από τις προλήψεις και δεισιδαιμονίες του παρελθόντος.

Η στάση της Εκκλησίας

Η Εκκλησία μας, κατά την ίδρυση της, ήλθε κατ' αρχήν, σε κατά μέτωπον σύγκρουση με την πρωτόγονη θρησκευτικότητα, την ειδωλολατρεία, τη μαγεία, τις προλήψεις και δεισιδαιμονίες. Οι αιματηροί διωγμοί των πρώτων αιώνων, που κόστισαν στην Εκκλησία εκατομμύρια Μάρτυρες, δεν ήταν παρά αποτέλεσμα της φοβερής αυτής αναμέτρησης του χριστιανισμού με τον πρωτογονισμό και την ειδωλολατρεία.

Παρ' όλες όμως τις προσπάθειες της Εκκλησίας, πολλοί άνθρωποι δεν δέχτηκαν να εγκαταλείψουν τις μορφές της πρωτόγονης θρησκευτικότητας και να ασπαστούν το χριστιανισμό. Αλλά και απ' αυτούς που τον δέχθηκαν, δεν ήταν λίγοι αυτοί που συνέχισαν να έχουν κάποια μικρή ή μεγάλη σχέση με την πρωτόγονη θρησκευτικότητα, ιδίως τη μαγεία. Έτσι μέχρι σήμερα η πρωτόγονη θρησκευτικότητα συνεχίζει να υπάρχει και να επηρεάζει τους ανθρώπους. Η μαγεία, η αστρολογία και τα όμοια, παρουσιάζουν σήμερα μια θεαματική έξαρση, ενώ πολλές προλήψεις και δεισιδαιμονίες των πρωτόγονων επιβιώνουν στα ήδη και έθιμα των χριστιανικών λαών.

Ποικιλία προλήψεων

Ένα πλήθος προλήψεων και δεισιδαιμονιών ταλαιπωρούν τους; ανθρώπους. Τους δημιουργούν φόβους ανύπαρκτους, σπέρνουν την ανησυχία και κάνουν τη ζωή πολλών ταραγμένη, γεμάτη εφιάλτες και τρόμους. Είναι τόσες πολλές οι προλήψεις που αν καταφέρει κανείς να τις συγκεντρώσει, θα γεμίσει πολλές σελίδες. Μερικές απ' αυτές θα εκθέσουμε στη συνέχεια, για να

δούμε πώς βασανίζονται οι άνθρωποι χωρίς λόγο και πόσο μακριά βρίσκονται από την αληθινή πίστη.

Πρώτα να δούμε τις προλήψεις γύρω από το γάμο, το μέγα αυτό μυστήριο, όπως το ονομάζει ο Απ. Παύλος. Η εκκλησία ευλογεί την ένωση δύο ανθρώπων και τους καλεί να αγωνιστούν στο άθλημα της αγάπης, σε μία πορεία σταυρική που θα πρέπει να βαδίσουν με πίστη στο Θεό, με ευθύνη και πολλές θυσίες. Οι προληπτικοί όμως θέτουν άλλες προϋποθέσεις για να «πετύχει» ο γάμος. Η επιτυχία και η ευτυχία στο γάμο εξαρτάται όχι από τη χάρη του θεού και τον αγώνα των συζύγων, αλλά από τις προλήψεις, π.χ. Δεν θα πρέπει να παντρεύονται τον ίδιο χρόνο δύο αδέρφια. Όχι γάμος στο δίσεκτο χρόνο, ή Μάιο μήνα. Όποιοι πάνε να παραλάβουν τον κουμπάρο, θα γυρίσουν από άλλο δρόμο, γιατί αλλιώς ριψοκινδυνεύουν τη στερεότητα του γάμου. Όταν ο προξενητής ή η προξενήτρα πηγαίνουν να συζητήσουν για το συνοικέσιο, θα πρέπει να φοράνε μια κάλτσα ανάποδα. Την ώρα που η νεόνυμφη μπαίνει στο νέο σπίτι, αλείφει την πόρτα του σπιτιού με μέλι ή βούτυρο, για να είναι γλυκιά κι ευτυχισμένη η οικογενειακή της ζωή. Την πρώτη εβδομάδα του γάμου της δεν πρέπει να σκουπίσει, γιατί θα συμβεί θάνατος στο σπίτι κ.λπ. κ.λπ.

Προλήψεις γύρω από τη χριστιανική πίστη

Μέσα στον ορθόδοξο λαό μας επιβιώνουν προλήψεις και δεισιδαιμονίες που αναφέρονται σε θέματα της χριστιανικής πίστης και ζωής. Έτσι, ενώ η χριστιανική πίστη ελευθερώνει τον άνθρωπο και του δίνει τη δυνατότητα της «καινής εν Χριστώ ζωής», οι προληπτικοί λησμονούν αυτή τη μεγάλη αλήθεια και υποδουλώνονται σε αφελείς και παράλογες προλήψεις.

Η παρουσία π.χ. κάποιου κληρικού, ειδικά το πρωί, είναι για αρκετούς «κακός οiwνός». Γι' αυτό και όταν συναντούν έναν κληρικό στο δρόμο, στο σπίτι στο νοσοκομείο πανικοβάλλονται και αντιδρούν με απρεπείς χειρονομίες και ασεβείς φράσεις. Είναι εξάλλου, πολύ χαρακτηριστικό, ότι απαγορεύουν συνήθως στον ιερέα να επισκεφθεί έναν ασθενή στο σπίτι ή στο νοσοκομείο, λόγω της πρόληψης που επικρατεί, ότι η παρουσία του κληρικού θα προκαλέσει το θάνατο του! Με άλλα λόγια η παρουσία του κληρικού στη ζωή θεωρείται ως σημείο καταστροφής και θανάτου. Ορισμένοι μάλιστα για να αποφύγουν τη δήθεν κακή επίδραση απ' τη συνάντηση του ιερέως την «κομποδένουν». Δηλαδή βγάζουν το μαντήλι τους και δένουν στην άκρη κόμπο, λέγοντας: «Δένω τον παπά!» Έτσι πιστεύουν ότι όλα θα πάνε καλά. Αυτά όμως αποτελούν πλάνη και εκδήλωση μεγάλης ασέβειας του ανθρώπου προς τον θεό και το λειτουργό του. Ο κληρικός όχι μόνο δεν

μπορεί με την παρουσία του να φέρει κακό, αλλά αντίθετα προσεύχεται υπέρ υγείας, σωτηρίας και προκοπής των χριστιανών.

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι χριστιανοί ζητούν παράλογα πράγματα από τους ιερείς, όπως π.χ. τη ζώνη του ιερέως, την αγία «ζέση» (για να «ζεστάνουν» δήθεν, την αγάπη του άνδρα προς την γυναίκα του), τα «απονιψίδια» (δηλ. το νερό με το οποίο ο ιερέας κατά τη λειτουργία ξεπλένει τα χέρια του) ή το άγιο μύρο, για να θεραπευτούν οι άρρωστοι και άλλα πολλά. Το χειρότερο είναι ότι ζητούν όλα αυτά γιατί έτσι τους συμβούλεψε κάποιος μάγος. Έτσι γίνεται ένα ανακάτωμα μαγικών και χριστιανικών αντιλήψεων και τα ιερά πράγματα χρησιμοποιούνται για ξένο προς τον προορισμό τους σκοπό. Ο άνθρωπος απομακρύνεται από την ορθόδοξη πίστη και νοθεύει το αληθινό νόημα των αγιαστικών και θεραπευτικών μέσων της εκκλησίας μας.

Τα γούρια και η ιστορία τους.

Έχουμε κτίσει χίλιους ναούς προς τιμήν της Τύχης και κανέναν προς τιμή της Λογικής.

Μάρκος Κορνήλιος Φρόντων, Παιδαγωγός Μάρκου Αυρήλιου

Η προσέλευση της τύχης αποτελεί ευσεβή πόθο δια μέσου των αιώνων. Οι άνθρωποι σε όλες τις εποχές χρησιμοποιούσαν και εξακολουθούν να χρησιμοποιούν πολλαπλούς τρόπους, προκειμένου να την εξευμενίσουν και να την πάρουν με το μέρος τους.

Αρκετοί προσπαθούν να κερδίσουν την εύνοια της τύχης χρησιμοποιώντας φυλαχτά. Πρόκειται για πανάρχαια συνήθεια. Η πρώτη μορφή ιερών αντικειμένων ήταν τα τάλισμαν, με παραστάσεις της φύσης και ομοιώματα εκείνων που τα φορούσαν. Σήμερα οι πιστοί χρησιμοποιούν αναθήματα, εικονίσματα και αγιασμένα μικροαντικείμενα με την ελπίδα ότι οι Άγιοι θα τους προστατεύσουν από τις κακοτυχίες. Άλλοι, πάλι, έχουν το γούρι τους, μια παράδοση βασισμένη σε λαϊκές δοξασίες. Έτσι ξεκίνησε η συστηματική κατασκευή των κάθε λογής φυλακτών, τάλισμαν, γουριών, κλπ. Η κατασκευή των βασίζεται στη θεωρία της Αντιστοιχίας, δηλαδή, το όμοιο δημιουργεί το όμοιό του. Η ενέργεια ενός σώματος ή ενός αντικειμένου δεν χάνεται, αλλά όταν φεύγει από το ένα σώμα ή αντικείμενο πάει σε ένα άλλο και απλώς αλλάζει μορφή και λειτουργία. Επίσης, όταν ένα αντικείμενο γεμίσει με ένα ενεργειακό φορτίο, τότε είτε μεταβάλλεται σε ενεργειακό συσσωρευτή και συγκρατεί την ενέργεια είτε μεταβάλλεται σε ενεργειακό αναμεταδότη και την εκπέμπει. Το αντικείμενο πρέπει να είναι «ενεργειακά αγώγιμο» όπως το λέμε, δηλαδή να είναι φτιαγμένο από

υλικά κατάλληλα που να προσφέρουν τη δυνατότητα της πρόσληψης ενέργειας, καθώς και να έχει την ανάλογη «χωρητικότητα», ώστε να αποθηκεύσουμε σε αυτό την ποσότητα της ενέργειας που επιθυμούμε. Τέτοια αντικείμενα είναι τα Φυλακτά, τα Τάλισμαν, τα Γούρια και οι Μασκότ.

Φυλαχτό ονομάζεται ένα αντικείμενο κυρίως με ασυνήθιστο σχήμα ή χρώμα και το οποίο περιέχει διάφορα υλικά, όπως χόρτα, πέτρες, ορυκτά, αποξηραμένα έντομα, φυτά, μέταλλα, κρυστάλλους, χρώματα, ομοιώματα ζώων, επιγραφές, ιερά λόγια, ιερά σχέδια, παραφίνη, μετάξι, βότανα, σύμβολα, παραστάσεις, αριθμούς, ζωδιακά σύμβολα, θρησκευτικά σύμβολα, φτερά, τεμάχια ζώων, ονόματα, μαλλιά, νύχια, προσωπικά αντικείμενα, λιβάνια, χάντρες, λουλούδια, υγρά, κρασί, ξύδι, σπόρους, αυγά, φίδια, φελλό, κεριά, υφάσματα, έλαια, αρώματα, φρούτα, μπαχαρικά. Επίσης στα φυλακτά χρησιμοποιούνται και οι Ρούνιοι, τα κινέζικα εξάγραμμο του Ι Τσινγκ, οι σφραγίδες των πλανητών και τα ιερά ονόματα των διαφόρων θρησκειών.

Τάλισμαν ονομάζεται κάθε κρεμαστό λαιμού το οποίο είναι φτιαγμένο από λίθους ή και κρυστάλλους δεμένους με το κατάλληλο μέταλλο ή άλλο υλικό, όπως ξύλο, πηλό, δέρμα, κλωστή, φτερά πτηνών, δόντια ή κόκαλα ψαριών, κοχύλια.

Γούρι ονομάζεται ένα αντικείμενο το οποίο είναι φτιαγμένο όπως τα φυλακτά αλλά με σκοπό να φέρει τύχη ή καλή έκβαση συγκεκριμένης υπόθεσης.

Μασκότ ονομάζουμε ένα ζώο πραγματικό ή φανταστικό, αληθινό ή ψεύτικο, το οποίο χρησιμοποιείται για να φέρει καλή τύχη ή την καλή έκβαση μιας υπόθεσης.

Ιδού μερικά από τα γούρια που έχει επικρατήσει να θεωρούνται ότι ξορκίζουν την κακοδαιμονία και προσελκύουν την καλή τύχη. Ειδικά οι γιορτινές ημέρες των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς είναι γεμάτες δοξασίες για την προσέλκυση της καλής τύχης.

ΤΟ ΡΟΔΙ

Από τα πιο κλασικά έθιμα της πρωτοχρονιάς είναι το ρόδι. Ανήμερα της πρωτοχρονιάς έπρεπε να πάμε εκκλησία μαζί με το ρόδι, να φέρουμε αγιασμό και ο αρχηγός της οικογένειας, ο μπαμπάς να σπάσει σε μια γωνιά το ρόδι πετώντας το με δύναμη στο πάτωμα, για να ροδίσει όλη η χρονιά.

Εδώ και χιλιάδες χρόνια το ρόδι θεωρείται, από διάφορους λαούς και πολιτισμούς, σύμβολο γονιμότητας, αφθονίας και καλοτυχίας. Οι αρχαίοι Έλληνες πριν κατοικήσουν σε ένα νέο σπίτι έσπαγαν στο κατώφλι του ένα ρόδι, πράγμα που κάνουμε ακόμα και στις μέρες μας.

Το σπάσιμο του ροδιού όμως λαμβάνει χώρα κατά βάση, κάθε Πρωτοχρονιά. Σε κάποιες περιοχές της Ελλάδας σπάνε το ρόδι αμέσως μετά την αλλαγή του χρόνου. Βγαίνουν όλοι έξω από το σπίτι πριν αλλάξει ο χρόνος, κλείνοντας όλα τα φώτα. Μόλις μπει το νέο έτος και αφού ανταλλάξουν

ευχές, ο νοικοκύρης ή κάποιο άλλο μέλος της οικογένειας που θεωρείται τυχερό, σπάει ένα ρόδι στο κατώφλι του σπιτιού και μετά μπαίνουν όλοι μέσα στο σπίτι, βάζοντας πρώτο το δεξιό τους πόδι.

Σε κάποιες άλλες περιοχές το σπάσιμο του ροδιού γίνεται είτε τα ξημερώματα της Πρωτοχρονιάς είτε αμέσως μετά την Θεία Λειτουργία την ίδια ημέρα. Στις περιοχές που σπάνε το ρόδι μετά την Θεία Λειτουργία, το έχουν πάρει μαζί τους στην εκκλησία για να ευλογηθεί.

Από το έθιμο του σπασίματος του ροδιού πηγάζει η λαϊκή έκφραση: «Έσπασε το ρόδι» που σημαίνει ότι έκανε καλό ξεκίνημα. Στον αντίποδα αυτής της έκφρασης βρίσκεται η «Θα σε φωνάξω να μου σπάσεις το ρόδι την Πρωτοχρονιά» την οποία λέμε κοροϊδευτικά σε κάποιον που θεωρούμε καντέμη.

Σε πολλές περιοχές της πατρίδας μας, το ρόδι που σπάζεται την Πρωτοχρονιά, έχει φυλαχτεί στα εικονίσματα του σπιτιού από την ημέρα του Σταυρού στις 14 Σεπτεμβρίου.

ΚΡΕΜΜΥΔΑ

Η γνωστή μας Πρωτοχρονιάτικη κρεμμύδα είναι το φυτό, του οποίου η επίσημη ονομασία είναι, *Scilla Maritima*. Λέγεται και κρεμμυδόσκιλλα ή σκιλλοκρεμμύδα ή κουτσούπα ή ασκέλλα ή αρκόσκιλλα. Δεν είναι τίποτα άλλο απ' το δικό μας «Μπότσ'κο». Οι αρχαίοι Έλληνες την θεωρούσαν σύμβολο αναγέννησης και υγείας.

Επίσης μεγάλο όπλο κατά της βασκανιάς. Η αντίληψη αυτή οφείλεται στην πολύ μεγάλη ζωτικότητα του βολβού της, που μπορεί να διατηρηθεί και να βλαστήσει ακόμα και έξω απ' το χώμα πάνω από ένα χρόνο. Στις μέρες μας σε πολλές περιοχές της Ελλάδας τοποθετείται μια κρεμμύδα έξω από το σπίτι την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Ανήμερα της Πρωτοχρονιάς ο πατέρας ή η μητέρα της οικογένειας την παίρνει στα χέρια του/της και χτυπώντας ελαφρά με την κρεμμύδα τα κεφάλια, ξυπνά τα μέλη της οικογένειας για να πάνε στην Θεία Λειτουργία του Αγίου Βασιλείου. Στην συνέχεια η κρεμμύδα, κρεμιέται σε κάποιο σημείο του σπιτιού για να φέρει υγεία και τύχη στην οικογένεια.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Τα κάλαντα που τραγούδησαν οι παλιοί και που τραγουδούν τώρα τα παιδιά την Παραμονή της Πρωτοχρονιάς και των Χριστουγέννων είναι ευχές που φέρνουν γούρι και γι' αυτό πρέπει να είναι καλοδεχούμενα. Πώς ξεκίνησε όμως αυτή η ευχή;

Ήταν μια εποχή που ούτε ημερολόγια υπήρχαν, ούτε εφημερίδες προειδοποιούσαν για τις μεγάλες

γιορτές και ο κόσμος περίμενε τις φωνές των παιδιών να φτάσουν ως την πόρτα του και να αναγγείλουν τη χαρούμενη ώρα.

Τα παιδιά έβγαιναν αργά το βράδυ κρατώντας το φαναράκι της νύχτας, χτυπούσαν κάθε πόρτα και, χωρίς να περιμένουν την άδεια, άρχιζαν να τραγουδούν τα κάλαντα, που σύμφωνα με τη θρησκευτική παράδοση ακούστηκαν για πρώτη φορά τη νύχτα της Βηθλεέμ, πάνω από τα κεφάλια των βοσκών.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΟΥΡΙ ΤΟΥ ΦΛΟΥΡΙΟΥ

Σύμφωνα με τη παράδοση, όταν ο Άγιος Βασίλης ήταν επίσκοπος στην Καισαρεία, ο τότε έπαρχος ζήτησε την είσπραξη φόρων. Οι κάτοικοι ζήτησαν την βοήθεια του Αγίου Βασίλη και εκείνος τους είπε να φέρει ο καθένας ότι πολύτιμο έχει.

Έτσι, μόλις μαζεύτηκαν πολλά δώρα και αντικείμενα συνάντησαν τον έπαρχο. Ο Άγιος Βασίλης κατάφερε να πείσει τον έπαρχο και εκείνος δεν πήρε τα δώρα. Πως όμως θα μοίραζε τώρα ο Άγιος Βασίλης τα αντικείμενα στους κατοίκους, αφού πολλά ήταν ίδια; Έτσι, είπε στους κατοίκους να φτιάξουν κάποιες θήκες και έβαλε σε κάθε μια μέσα ένα από τα δώρα. Την επόμενη μέρα τα μοίρασε και έγινε το θαύμα! Ο κάθε κάτοικος βρήκε στην θήκη του το αντικείμενο που είχε προσφέρει.

Από τότε καθιερώθηκε το έθιμο της βασιλόπιτας και του φλουριού που βάζουμε μέσα.

Το φλουρί συμβολίζει την τύχη και μια καλή χρονιά για εκείνον που θα το κερδίσει. Το ασημένιο ή χρυσό χρώμα του θεωρείται ότι εξαφανίζει τη γρουσουζιά, η βασιλόπιτα είναι η οικογενειακή δύναμη και η προστασία του σπιτιού, και ο σταυρός που κάνουμε πάνω στην πίτα είναι η προστασία του Θεού.

ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ

Το πέταλο του αλόγου θεωρείται σα σύμβολο ευτυχίας και προφυλακτικό από το κακό μάτι. Γι' αυτό αν το βρούμε πρέπει να το κρεμάσουμε πίσω από την πόρτα και μάλιστα με τα άνοιγμα προς τα πάνω.

Η εξήγηση είναι ότι: α) το άλογο που το φόραγε είχε μαγικές ιδιότητες, β) έχει το σχήμα της ημισελήνου που ήταν μυστικό σύμβολο για πολλούς αρχαίους λαούς και γ) είναι σίδηρο κρύο και γι' αυτό δεν μπορούν να το περάσουν οι μάγισσες.

Το πέταλο πράγματι φέρνει γούρι γιατί είναι σιδερένιο. Ο σίδηρος που συνδέεται με τον πλανήτη Άρη, διαθέτει πράγματι εξαιρετικές ιδιότητες. Είναι το μόνο μέταλλο που φέρνει γούρι σε όλες τις

περιπτώσεις, αλλά όχι παντού στον κόσμο. Έτσι, κατά τον Όμηρο, «οι πύλες της Κόλασης είναι σιδηρές». Οι Ρωμαίοι, όμως, δεν το είχαν σε μεγάλη υπόληψη, ακόμη και αν το χρησιμοποιούσαν, για να προστατέψουν τα παιδιά τους από το κακό μάτι.

Τοποθετημένο κάτω από το χαλάκι της εισόδου ενός σπιτιού, το σίδηρο υποτίθεται ότι απομακρύνει τα κακά πνεύματα. Επίσης, βοηθάει τους ευαίσθητους ανθρώπους υπό τον όρο, όμως, να μην πετάξουν ποτέ το μεταλλικό αντικείμενο που πρέπει να φορούν επάνω τους από τη στιγμή που τέθηκαν υπό την προστασία του. Όλα τα μεταλλικά αντικείμενα είτε κόβουν (ψαλίδια) είτε τρυπούν (βελόνες) είτε κομματιάζουν ή λαξεύουν (μαχαίρια και σπαθιά) διαθέτουν τις ίδιες ιδιότητες.

Η επιστημονική όμως εξήγηση είναι ότι απ' τη στιγμή που εφευρέθηκε το πέταλο το ζώο στηρίζεται πιο σταθερά και έτσι αποδίδει περισσότερη μυϊκή δύναμη, άρα προσφέρει μεγαλύτερο έργο.

Έχουμε λοιπόν καλύτερο όργωμα, άρα καλύτερη σοδιά και περισσότερη ευτυχία απ' αυτόν που το ζώο του δεν έχει πέταλο. Έτσι έμεινε και το «πάρε κανένα πέταλο», συμβουλή σε αυτούς που τους έδερνε ή κακοτυχία ή κακοδαιμονία.

Στην Αγγλία, ένα κομμάτι σίδηρο τοποθετημένο στο κρεβάτι μιας μέλλουσας μητέρας προστάτευε το παιδί από τους μάγους ως τη βάφτισή του. Στη Σκωτία θεωρούσαν το σίδηρο ως το τέλειο όπλο εναντίον των στοιχειών και των ξωτικών. Στο Βέλγιο, πίστευαν ότι το νερό μέσα στο οποίο οι σιδηρουργοί βουτούσαν ένα κομμάτι σίδηρο, θέραπευε τη δυσεντερία.

Το πέταλο φέρνει γούρι, αρκεί να το βρεί κανείς τυχαία και να έχει εφτά τρύπες: τέσσερις στο ένα μέρος και τρεις στο άλλο.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΦΥΛΛΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ

Το τετράφυλλο τριφύλλι το είχε πάρει η Εύα από τον Παράδεισο φεύγοντας. Επίσης οι αρχαίοι Δρυίδες πίστευαν πως έχει μαγικές ικανότητες και πως μπορούσε αυτός που το κρατούσε να βλέπει φαντάσματα που δεν μπορούσαν να βλέπουν οι άλλοι.

Ένα τετράφυλλο τριφύλλι εκτός από το γούρι που φέρνει, είναι και ανεκτίμητο ερωτικό φίλτρο. Αν δε αποκτηθεί την Πρωτομαγιά ή το Πάσχα, και «αστριστεί» επί τρία Σαββατόβραδα πάνω σε κόκκινο πανί και «λειτουργηθεί κρυφά σαράντα φορές», τότε το αγαποβότανο αυτό αποκτά πολύ μεγάλη μαγική δύναμη. Κανένας ερωτικός στόχος δεν αντιστέκεται, καμία κλειδωνιά δε μένει κλειστή μπροστά του, και σου φανερώνονται όλοι οι κρυμμένοι θησαυροί.

Ένα... τετράφυλλο τριφύλλι, που έχει μάλιστα τα φυλλαράκια του σε σχήμα καρδιάς, είναι σπάνιο και είναι πάντοτε τυχερός όποιος το αποχτάει.

ΤΟ ΛΑΓΟΠΟΔΑΡΟ

Ο λαγός και το κουνέλι θεωρούνται πάντοτε γουρλίδικα ζώα γιατί έχουν μεγάλη γονιμότητα. Γι' αυτό οι προληπτικοί κρατούν πάνω τους ένα λαγοπόδαρο. Οι γυναίκες πιστεύουν πως τις βοηθά να γεννήσουν πολλά και εύρωστα παιδιά.

Στον καιρό του Λυκούργου, που απαγόρευε τη στειρότητα, όλες οι Σπαρτιάτισσες είχαν κρεμασμένο στο λαιμό τους ένα λαγοπόδαρο. Το ίδιο έκαναν και οι Ελληνίδες του Μεσαίωνα, το ίδιο γίνεται και σήμερα.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Τα δαχτυλίδια είναι τα πιο αγαπημένα κοσμήματα και τα πιο φορτισμένα με συμβολισμούς. Όταν δεν είναι απλώς αξεσουάρ, εκφράζουν τον έρωτα αλλά και την εξουσία. Δενόμαστε μαζί τους συναισθηματικά, αν προέρχονται από κάποιον αγαπημένο, ή πιστεύουμε ότι μας φέρνουν τύχη και προστασία.

Εκτός από τα δαχτυλίδια του έρωτα και της εξουσίας, δεν υπάρχει ίσως πολιτισμός που να μην τους προσέδωσε και μαγικές χρήσεις, ως επί το πλείστον συνδεδεμένες με τις θεραπευτικές δυνάμεις των μετάλλων, των πετραδιών αλλά και των συμβόλων. Πρώτοι οι Αιγύπτιοι τα χρησιμοποιούσαν σαν φυλακτά, ιδίως σε συνδυασμό με τον κόκκινο ίασπι. Η πέτρα με το κόκκινο χρώμα θεωρούνταν ότι προστατεύει μέσω της λεγόμενης «συμπαθητικής μαγείας» τους στρατιώτες από τις πληγές και τις γυναίκες από τις αιμορραγίες. Στο βρετανικό μουσείο του Λονδίνου υπάρχουν πολλά αιγυπτιακά δαχτυλίδια από κάθε είδους πολύτιμα υλικά, τα οποία υποτίθεται ότι απομάκρυναν τη βασκανία και αύξαιναν την προσωπική δύναμη.

Οι Ρωμαίοι, πάλι, φορούσαν δαχτυλίδια για να προστατευτούν από τις μολυσματικές αρρώστιες και τα αφιέρωναν στη θεά Υγεία, ενώ για να προλάβουν τους κολικούς φορούσαν δαχτυλίδια με την εικόνα του Ηρακλή που έπνιγε το λιοντάρι. Οι χριστιανοί σκάλιζαν επάνω τις εικόνες των Αγίων Κοσμά και Δαμιανού ή τα ονόματα των Μελχιόρ, Βαλτάσαρ και Γασπάρ, των Τριών Μάγων. Σε ένα μίγμα επιρροών από την αρχαία Ελλάδα, τους Αιγυπτίους, τους Κόπτες και τους Εβραίους υπήρχαν δαχτυλίδια με σφραγιδόλιθους που έγραφαν λέξεις όπως ΙΑΩ (από την «ίαση», συνδυάζοντας μαζί το Α και το Ω), Ιησούς, Αδωναΐ και διάφορα άλλα, με παραστάσεις όπως το φίδι που τρώει την ουρά του και τα φορούσαν για να προστατεύονται από τις αρρώστιες και τη βασκανία.

Στην Αγγλία η χρήση των θεραπευτικών δαχτυλιδιών διήρκεσε πολλά χρόνια. Τον 14ο αιώνα ο

βασιλιάς Εδουάρδος ο Γ' έδινε πέντε σελίνια στον ιερέα της Αυλής κάθε Μεγάλη Παρασκευή για να φτιάξει δαχτυλίδια «ειδικά» για την αντιμετώπιση της κράμπας. Και μέχρι το 17ο αιώνα οι Άγγλοι μονάρχες παράγγελλαν δαχτυλίδια από χαλκό ή ψευδάργυρο για την ποδάγρα και τους ρευματισμούς τους.

Ακόμα και στις παραδόσεις των λαών το δαχτυλίδι έπαιζε σημαντικό ρόλο ως γούρι ή ως μαντικό μέσον. Στην πατρίδα μας στο έθιμο του κλήδονα τις παραμονές του Αϊ- Γιαννιού, ήταν ένα από τα αντικείμενα που έβαζαν στο πιθάρι με το αμίλητο νερό, για να βρουν ποιον θα παντρευτούν. Ας μην ξεχνάμε ακόμα ότι ένα δαχτυλίδι χωρίς πέτρα κρεμασμένο από ένα σπάγκο ή κλωστή μπορεί να γίνει αυτοσχέδιο εκκρεμές για τους επίδοξους ραβδосκόπους.

Όσο για τα γούρια, μπορεί κανείς να επιλέξει το τυχερό του δαχτυλίδι με βάση τη διαίσθηση ή να βρει κάποιο με την τυχερή πέτρα του ζωδίου του. Μπορεί το συναισθηματικό δέσιμο που έχει μ' εκείνον που του χάρισε το δαχτυλίδι να λειτουργεί μετατρέποντάς το σε φυλακτό. Υπάρχουν ακόμα και τα τυχερά δαχτυλίδια, που βασίζονται σε διάφορες παραδόσεις, όπως το φενγκ σουί. Ότι και να είναι, ο τέλειος κύκλος που συμβολίζει το αέναο και το αδιάρρηκτο θα λειτουργεί πάντα μαγικά πάνω στα χέρια των ανθρώπων.

Η ΒΕΡΑ

Φοριέται στον παράμεσο, δεξιό ή αριστερό, ανάλογα με τις παραδόσεις κάθε λαού, από τότε που ο Ρωμαίος λόγιος Αύλος Γέλλιος παρατήρησε ότι μια φλέβα συνέδεε αυτό το δάχτυλο με την καρδιά. Από σίδηρο, ασήμι, ή αργότερα από χρυσό ή από πλατίνα, το δαχτυλίδι ήταν δείγμα εξουσίας προτού γίνει σύμβολο της ένωσης μεταξύ μιας αρραβωνιασμένης και του μελλοντικού συζύγου της.

Όταν την ώρα του γάμου ένας γαμπρός δεν μπορεί να σπρώξει τη βέρα αυτής που παντρεύεται πιο κάτω από τη δεύτερη φάλαγγα του δακτύλου της δείχνει ότι η γυναίκα του θα διοικεί το νοικοκυριό τους.

Αν η σύζυγος κρεμάσει τη βέρα της σε μια τρίχα των μαλλιών του συζύγου της μπορεί να μάθει ορισμένα πράγματα για τον γάμο της. Αν μια γυναίκα βγάλει τη βέρα της δημόσια, αυτό σημαίνει ότι επιτρέπει στους άλλους να εισχωρήσουν στον οικείο χώρο της, αλλά με δικό της προσωπικό κίνδυνο.

ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΠΕΤΡΕΣ

Στην αρχαιότητα, τόσο στη δύση όσο και στην ανατολή, οι πολύτιμες και ημιπολύτιμες πέτρες

χρησιμοποιήθηκαν εκτός από κοσμήματα και ως γούρια ή μαγικά φυλακτά. Ορισμένες μάλιστα όπως το τουρκουάζ, το κοράλλι ή το μάτι της τίγρης είχαν γίνει πασίγνωστες για την προστατευτική δράση τους ενάντια στην ατυχία και τη γλωσσοφαγιά.

Επίσης σε όλους τους αρχαίους πολιτισμούς χρησιμοποιήθηκαν και ως γιατρικά. Η σκόνη του μαλαχίτη, για παράδειγμα, φημιζόταν για τις υποαλλεργικές της ιδιότητες, ενώ, σύμφωνα με τον Ιπποκράτη, ο λάπις λάζουλι θεωρούνταν πέτρα που έκανε καλό στα δερματικά προβλήματα.

Οι επιστήμονες είναι πλέον σε θέση να γνωρίζουν πως αυτές οι ξεχωριστές δυνάμεις των ορυκτών οφείλονται σε ιδιότητες φυσικές και όχι υπερφυσικές, όπως ίσως πίστευαν παλαιότερα. Με δυο λόγια η επίδραση των πετραδιών στην ψυχολογία μας είναι θέμα ηλεκτρομαγνητικής δύναμης, η οποία, περνώντας σε ορισμένες περιοχές του σώματός μας, χρησιμεύει ως ενισχυτής. Έτσι, τα πετράδια μετατρέπονται σε έναν πομπό παλμικών ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων, που συμβάλλουν στην ενεργοποίηση των κυτταρικών λειτουργιών μας.

Ακόμα λοιπόν και να είναι μύθος ότι υπάρχουν πετράδια που μας φέρνουν γούρι ή κακοτυχία, είναι γεγονός πως ορισμένοι πολύτιμοι και ημιπολύτιμοι λίθοι μπορούν να παίξουν θετικό ρόλο στην τόνωση του οργανισμού και της ψυχικής μας διάθεσης. Άλλωστε είναι γνωστό πως τα πετράδια αποτελούνται από τα ίδια στοιχεία (ανόργανα άλατα) που υπάρχουν και στο ανθρώπινο σώμα, και σύμφωνα με τους κρυσταλλοθεραπευτές: όταν τα σφίγγουμε ή τα ακουμπάμε σε ορισμένα σάκρα (ενεργειακά κέντρα του σώματος) ελευθερώνουν μόρια αυτών των στοιχείων. Τα μόρια αυτά μπορεί να μας δίνουν εκείνες τις απειροελάχιστες δόσεις που μας χρειάζονται για να αλλάξει το κέφι μας ή να προλάβουμε κάποιες σωματικές και ψυχικές ασθένειες.

ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΞΥΛΟ

Αυτή η πρόληψη χρονολογείται από την εποχή της Αρχαίας Περσίας. Οι Πέρσες χτυπούσαν ξύλο για να έρθουν σε επαφή με τον θεό της φωτιάς Ατάρ που ανέβαινε από το χώμα στον κορμό των δέντρων μέσα από τις φλέβες του ξύλου. Έτσι μπορούσαν να αποκτήσουν για λίγο ένα μέρος αυτής της θεϊκής ενέργειας.

Πολύ αργότερα, όταν η Αγία Ελένη βρήκε τον Σταυρό πάνω στον οποίο μαρτύρησε ο Χριστός, η πρόληψη αυτή έγινε και χριστιανική. Αυτή την εποχή επίσης κυριάρχησε η πίστη ότι το πιο αποτελεσματικό γούρι ήταν φτιαγμένο από ξύλο ελιάς ή κέδρου. Και αυτό γιατί στη Μέση Ανατολή, τα κάθετα δοκάρια των σταυρών ήταν από κορμό ελιάς ενώ τα οριζόντια από κέδρο.

ΤΟ ΣΚΟΡΔΟ

Από τα αρχαία χρόνια και το Μεσαίωνα το σκόρδο θεωρούνταν ως εξαιρετο φάρμακο και αφροδισιακό. Επίσης το είχαν σαν φυλακτό ενάντια στα κακά δαιμόνια και τους βρικόλακες καθώς και κατά του ματιάσματος. Υπάρχουν πολλές λαϊκές παραδόσεις σχετικά με το σκόρδο. Έτσι μία πλεξούδα από σκόρδα σε ένα σπίτι ή χωράφι διώχνει το μάτιασμα. Άμα κάποιος θαυμάζει κάτι για να μη το ματιάξει συνηθίζεται η έκφραση «σκόρδα στα μάτια σου» έτσι αποτρέπεται το μάτιασμα. Στην έγκυο γυναίκα και στο νεογέννητο βρέφος τοποθετείται ένα σκόρδο για να φύγει το κακό μάτι. Την ημέρα της πρωτομαγιάς τρώνε σκόρδο για προληπτική εξουδετέρωση του κακού. Ακόμα και πλαστικά σκόρδα τοποθετούνται σε αυτοκίνητα για γούρι.

Ο ΜΑΡΤΗΣ

Η κόκκινη κλωστή που βάζουμε την 1η Μαρτίου είναι και αυτή μια πάρα πολύ παλιά συνήθεια. Οι αρχαίοι Έλληνες φορούσαν «Μάρτη» και μάλιστα οι κοπέλες στόλιζαν με «Μάρτη» και το άγαλμα της Αθηνάς.

Ο Πausανίας λέει πως την πρόληψη αυτή την είχαν πάρει από τους Αιγυπτίους.

Όταν τελείωνε ο μήνας έπλεναν την κόκκινη κλωστή (ταινία) στον Ιλισσό και την έκρυσαν για τον άλλο χρόνο. Έτσι η ταινία αυτή πήγαινε από γενιά σε γενιά και όσο πιο παλιά ήταν τόσο πιο γούρική θεωρείτο.

Αλλά και όλες οι πόλεις, πλην της Σπάρτης, είχαν ανάλογη πρόληψη. Στη Μακεδονία μόνο έχουμε μια παραλλαγή — αντί κόκκινης κλωστής έβαφαν τον καρπό του αριστερού χεριού με πορφύρα. Το έθιμο - πρόληψη πέρασε και στο Βυζάντιο. Εδώ όμως ο πλούτος άλλαξε την κόκκινη κλωστή με χρυσή. Σαν ερχόταν η ώρα να βγάλουν την κλωστή, καλούσαν τους φίλους σε γλέντι και πριν απ' αυτό έκαιγαν την κλωστή μέσα σ' ένα πιάτο και από το σχήμα της στάχτης μάντευαν το μέλλον. Πίστευαν ακόμα οι Βυζαντινοί ότι η άσπρη κλωστή συμβολίζει το πρωινό φως, ενώ η κόκκινη το μεσημεριάτικο καύμα. Έτσι όταν τις φορούσε κανείς απέφευγε τις ακτίνες του ήλιου και δεν μαύριζε — δεν «άρπαζε» - πράγμα που για την εποχή εκείνη δεν ήταν επιθυμητό.

Ο ΑΠΗΓΑΝΟΣ

Το φυτό τούτο είναι γνωστό σαν κατάλληλο και αποτελεσματικό κατά της βασκανίας απ' την εποχή των Αρχαίων Αθηναίων που το φύτευαν στην αυλή τους και μάλιστα στο αριστερό μέρος της αυλόπορτας.

«Ξορκισμένος με τον απήγανο», το λέμε όταν υπάρχει κάτι το απαράδεχτο, το σκανδαλώδες, που θέλουμε να το εξουδετερώσουμε. Το λέμε όταν θέλουμε να δηλώσουμε ότι δεν θέλουμε να

ξαναδούμε κάποιον ανεπιθύμητον, να είναι δηλαδή ξορκισμένος και διωγμένος μακριά και οριστικά.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

Όταν ένα παιδί γεννιέται με «προσωπίδα», δηλαδή με ένα μέρος του κρανίου σκεπασμένο από την εμβρυακή μεμβράνη, θα προοδεύσει στη ζωή. Ο Ναπολέων γεννήθηκε με αυτή τη μεμβράνη. Το διαβεβαίωσε η μητέρα του το βράδυ των Χριστουγέννων του 1800, για να εξηγήσει στο περιβάλλον της την καλή τύχη που συνόδευε τον γιο της.

Αυτή η πρόληψη υιοθετήθηκε από τους πρώτους Χριστιανούς αφότου ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Αντώνιος (86-161) γεννήθηκε έχοντας αυτή τη μεμβράνη.

ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΣΤΑΜΝΑ

Στην Κέρκυρα το Μεγάλο Σάββατο το πρωί, λίγο πριν την πρώτη Ανάσταση, επιδίδονται στο σπάσιμο των μπόττηδων (πήλινα δοχεία). Ψηλά από τα παράθυρα των σπιτιών πετούν στο δρόμο μπόττηδες όλων των μεγεθών, με νερό ή χωρίς, που σπάνε με κρότο. Η χριστιανική εξήγηση αυτού του εθίμου είναι, κατά μία άποψη, το χωρίο του Ευαγγελίου: "Συ δε Κύριε, ανάστησόν με ίνα συντρίψω αυτούς ως σκεύη κεράμεως". Πλήθος κόσμος συγκεντρώνεται στους δρόμους για να παρακολουθήσει το θέαμα. Θεωρείται μάλιστα γούρι να πάρει ο επισκέπτης ένα κομμάτι από τα σπασμένα δοχεία.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΙ

Επαγγελματίες γελωτοποιοί υπήρχαν από τα πολύ αρχαία χρόνια, οι οποίοι διασκέδαζαν είτε τα πλήθη στους δρόμους, είτε τους άρχοντες και τους πλούσιους στις αυλές τους. Εμφανίζονται από την εποχή των Φαραώ της Αιγύπτου μέχρι και τον 18ο αιώνα, σε κοινωνίες τόσο διαφορετικές, όσο οι Αζτέκοι του Μεξικού και οι Μεσαιωνικές Αυλές της Ευρώπης. Συχνά δύσμορφοι, νάνοι ή σακάτηδες, οι γελωτοποιοί χρησίμευαν σ' αυτές τις αυλές τόσο για διασκέδαση όσο και για γούρι (τύχη), επειδή υπήρχε η αντίληψη ότι η δυσμορφία τους μπορούσε να αποτρέψει το κακό μάτι και ότι τα χοντροειδή τους πειράγματα μπορούσαν να μεταφέρουν τη γρουσουζιά από το θύμα της ειρωνείας στον ειρωνευόμενο.

ΟΙ ΓΑΤΕΣ

Η μαύρη γάτα θεωρείται καλός οϊωνός στην Βρετανία και την Αυστραλία. Για την Βρετανία επίσης,

οι ξανθοάσπρες γάτες είναι καλή τύχη για όποιον τις έχει στο σπίτι του, και για την Πρώην Σοβιετική Ένωση ισχύει το ίδιο, αλλά για τις μπλε γάτες.

Για πολλές Ευρωπαϊκές χώρες, το να φτερνιστεί γάτα κοντά σε νύφη που ετοιμάζεται για την τελετή του γάμου, είναι σημάδι ευτυχισμένου έγγαμου βίου.

Σε άλλα μέρη του κόσμου, είναι πρόπον να χαιρετάς ευγενικά την μαύρη γάτα που συναντάς στο δρόμο σου, διότι έτσι θα σου χαρίσει καλή τύχη. Πολλοί ναυτικοί θεωρούν γούρι να έχουν μια γάτα μαζί τους στο καράβι, ειδικά εάν είναι απόλυτα μαύρη, χωρίς καθόλου λευκά σημάδια στην γούνα της. Οι ναυτικοί φροντίζουν ιδιαίτερα την γάτα του καραβιού, την αγαπούν και την σέβονται. Ακόμα και σε περίπτωση ναυάγιου, σπάνια δεν θα βρεθεί κάποιος που να σώσει την γάτα.

Οι Άγγλοι ναυτικοί, πιστεύουν πως όσο η σύζυγός τους έχει μαύρη γάτα στο σπίτι τους, τότε η ασφαλής επιστροφή του είναι εξασφαλισμένη.

Λίγες τρίχες από γάτα πιστεύεται πως ενδυναμώνει την αποτελεσματικότητα γητειών, καθώς και φυλαχτών.

Κατά τον Μεσαίωνα, πιστεύονταν πως αν ένας άνθρωπος ήταν σοβαρά άρρωστος, τότε θα έπρεπε να τον πλύνουν και κατόπιν με το ίδιο νερό να πλύνουν μια γάτα, και έτσι η γάτα έπαιρνε την αρρώστια πάνω της και ο ασθενής γινόταν καλά.

Πολλοί άνθρωποι, ακόμα και σήμερα, έχουν μια γάτα στο σπίτι τους διότι θεωρείται πως η παρουσία της και μόνο, διώχνει τα κακόβουλα αερικά.

ΤΟ ΚΟΜΠΟΛΟΙ

Τα κομπολόγια έχουν πραγματικά μακραίωνη παράδοση στην Ελλάδα και σε μερικές περιοχές τα θεωρούν ακόμα και σήμερα φυλακτά.

ΚΥΡΑ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Η κυρά Σαρακοστή στις περισσότερες περιοχές ήταν μια χάρτινη ζωγραφιά. Απεικόνιζε μια γυναίκα με σταυρωμένα χέρια, λόγω προσευχής, χωρίς στόμα, λόγω νηστείας, και με εφτά πόδια που αναπαριστούσαν τις επτά εβδομάδες της Μεγάλης Σαρακοστής. Κάθε Σάββατο έκοβαν ένα πόδι και έτσι ήξεραν πόσες βδομάδες νηστείας απέμεναν μέχρι το Πάσχα. Το Μεγάλο Σάββατο, έκοβαν και το τελευταίο πόδι.

Αυτό το κομμάτι χαρτί το δίπλωναν καλά και το έκρυσαν σε ένα ξερό σύκο. Τοποθετούσαν το σύκο αυτό μαζί με άλλα, και σε όποιον το έβρισκε θεωρούσαν ότι του έφερνε γούρι. Σε άλλα μέρη της

Ελλάδας η Κυρά Σαρακοστή δεν ήταν φτιαγμένη από χαρτί, αλλά από ζυμάρι. Το ζυμάρι φτιαχνόταν με αλεύρι, αλάτι και νερό. Η διαδικασία ήταν κι εδώ η ίδια όπως και με την χάρτινη. Μια παραλλαγή του εθίμου της Κυράς Σαρακοστής είναι φτιαγμένη από πανί και γεμισμένη με πούπουλα.

Η Κυρά Σαρακοστή που έφτιαχναν στον Πόντο ήταν διαφορετική. Εκεί κρέμαγαν από το ταβάνι μια πατάτα ή ένα κρεμμύδι που πάνω του είχαν καρφωμένα επτά φτερά κότας. Κι εδώ κάθε βδομάδα αφαιρούσαν ένα φτερό κι έτσι μέτραγαν το χρόνο μέχρι την Ανάσταση. Αυτό το «ημερολόγιο» το ονόμαζαν Κουκουρά.

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Τα Κινέζικα νομίσματα είναι σαν τις δικές μας δεκάρες, που είχαμε παλιά στο πορτοφόλι μας, για τύχη και γούρι. Τα κινέζικα νομίσματα, που ιστορικά κατάγονται από εποχές πολύ εύρωστες οικονομικά, γι αυτό και θεωρούνται πολύ τυχερά, είναι και κάπως φιλοσοφημένα στην κατασκευή τους. Έτσι το στρογγυλό σχήμα του περιγράμματος συμβολίζει τον Ουρανό και το τετράγωνο σχήμα της μεσαίας τρύπας συμβολίζει τη Γη. Υποδηλώνεται έτσι το πάντρεμα, η σύζευξη του Ουρανού και της Γης κι έτσι η απόλυτη συμπαντική αρμονία. Επίσης η μία από τις δύο πλευρές τους είναι γιανγκ, είναι αυτή με τα κινέζικα γράμματα και η άλλη είναι γιν. Είναι με απλά λόγια σα να κρατάμε το σύμπαν στα χέρια μας, έχοντας ένα τέτοιο νόμισμα. Συνήθως τα βρίσκουμε δεμένα με κορδέλα χρυσή. Το χρυσό είναι ένα μεταλλικό χρώμα. Και σαν σύνολο τα μεταλλικά νομίσματα δεμένα με τη χρυσή κορδέλα αποτελούν ένα αντικείμενο μεταλλικό.

Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τα νομίσματα όπως εσείς θεωρείται καλύτερα. Μεταχειριστείτε τα σαν προσωπικό γούρι. Ως τυχερά σύμβολα πλούτου, μπορούν να μπουν σε ταμειακές μηχανές, στο πορτοφόλι, σε λογιστικά βιβλία, στο συρτάρι, ή ακόμα και πάνω σε κάποιο έπιπλο. Μη σας απασχολεί ο αριθμός τους. Απλά και μόνο πληροφοριακά στο φενγκ σουί οι αριθμοί που ανήκουν στο στοιχείο του μετάλλου είναι το 6 και το 7. Δεν έχει καμία σημασία όμως αν εσείς θεωρείτε π.χ. το 3 σαν ένα δικό σας τυχερό αριθμό.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΚΟΜΑ ΓΟΥΡΙΑ

Βέλος: Φοριέται η αιχμή ενός βέλους σαν φυλαχτό ενάντια σε οτιδήποτε κακό.

Καμπανάκια: Φοριούνται σαν φυλαχτό ενάντια σε δαιμόνια. Λέγεται ότι οι δαίμονες δεν αντέχουν τον ήχο της καμπάνας.

Γάτες: Μικρά φυλαχτά με την μορφή μιας γάτας φοριούνται για καλή τύχη.

Σκύλος: Αν ένας σκύλος σε ακολουθήσει μέχρι το σπίτι σου, είναι καλή τύχη.

Αετός: Μικρά φυλαχτά με την μορφή αετού φοριούνται για προστασία από τις κατάρρες. Τα φτερά του αετού φοριούνται για να ελκύσουν ευμάρεια.

Μάτι: Μικρές μπλε χάντρες σε σχήμα ματιού φοριούνται για προστασία από το μάτιασμα.

Χρήματα: Αν βρεις χρήματα στον δρόμο, είναι καλή τύχη για τα επαγγελματικά σου.

Καρφίτσα: Αν βρεις καρφίτσα, είναι καλή τύχη.

Πιρούνι: Αν σου πέσει το πιρούνι από το τραπέζι, φίλοι θα καλέσουν.

Χέρι: Φυλαχτά σε σχήμα παλάμης φοριούνται για προστασία από οτιδήποτε κακό.

Δόντια: Όταν ένα παιδάκι βγάζει τα παιδικά του δόντια, τα πετάει στα κεραμίδια του σπιτιού του για να βγουν τα νέα δόντια γερά. Επίσης, υπάρχει ο μύθος της Νεράιδας των δοντιών, που παίρνει τα παιδικά δοντάκια που βρίσκει κάτω από το μαξιλάρι του παιδιού, και αφήνει στην θέση τους λεφτά.

Μετεωρίτες: Όταν πέφτουν μετεωρίτες είναι καλός οϊωνός. Κομμάτι από μετεωρίτη θεωρείται τέλειο φυλαχτό.

Γουρούνι: Μερικοί θεωρούν ότι ένα μικρό φυλαχτό φτιαγμένο από δέρμα γουρουνιού είναι καλή τύχη. Στη Γερμανία το γουρούνι θεωρείται γούρικο. Τις εποχές που δεν υπήρχε τροφή, όποιος είχε γουρούνι, θεωρούνταν καλότυχος.

Κουκουνάρι: Θεωρείται δυνατό φυλαχτό ενάντια σε δαιμόνια.

Ουράνιο Τόξο: Είναι καλή τύχη αν δεις ουράνιο τόξο. Ο μύθος επίσης λέει ότι υπάρχει θησαυρός θαμμένος εκεί που τελειώνει το ουράνιο τόξο.

Αστέρι: Αν δεις ένα αστέρι να πέφτει, κάνε μια ευχή.

Αλάτι: Διώχνει τα δαιμόνια και τους ανεπιθύμητους επισκέπτες. Αν χυθεί αλάτι κατά λάθος είναι γρουσουζιά και πρέπει να ρίξεις λίγο πίσω σου, πάνω από τον ώμο σου.

Βασιλικός: Είναι καλή τύχη να έχεις μια γλάστρα με βασιλικό στην είσοδο του σπιτιού. Αν επίσης προσφέρεις ένα κλαράκι βασιλικού στους επισκέπτες σου, τότε αυτοί θα ξαναέρθουν.

Αράχνη: Ιστός αράχνης στις γωνίες του σπιτιού είναι καλή τύχη. Αν πέσει πάνω σου αράχνη είναι επίσης καλή τύχη.

Πασχαλίτσα: Αν πέσει πάνω σου πασχαλίτσα είναι καλή τύχη. Είναι όμως μεγάλη γρουσουζιά να την διώξεις.

Βάτραχος: Ένα φυλαχτό σε σχήμα βατράχου, προστατεύει από το μάτιασμα..

Ρούχα: Πολλοί φοράνε τα ρούχα τους ανάποδα όταν πάνε για ύπνο, για να προστατευτούν από τις κατάρρες.

Κρασί: Αν είσαι ανύπαντρος και τύχει στο δικό σου το ποτήρι να τελειώσει το κρασί, τότε θα καλοπαντρευτείς. Εάν χυθεί κρασί θεωρείται καλοτυχία.

Μητρικό γάλα: Λέγεται ότι το ύφασμα που έχει πάνω του γάλα από γυναίκα που θηλάζει, είναι πολύ δυνατό γούρι και προστατεύει από οτιδήποτε κακό.

Κόκορας: Οι παλιοί πάντα σφάζανε έναν κόκορα και τον θάβανε στα θεμέλια του σπιτιού όταν χτιζότανε, για να στεριώσει το σπίτι.

Μέλι και γάλα: Είναι έθιμο να ταΐζει η πεθερά την νέα της νύφη μέλι και γάλα, για να τα πάνε «μέλι-γάλα».

Ζάχαρη: Σε πολλά μέρη της Ελλάδας, η μητέρες «ζαχαρώνουν» τις κόρες τους όταν είναι μωρά, για να γίνουν όμορφες και γλυκείες. Της ρίχνουν δηλαδή ζάχαρη.

Λίρα στη γέννα: Στο παιδί που γεννιόταν προσέφεραν λίρα, αν είχαν, ή ασημένια δίφραγκα, με την ευχή «χώμα να πιάνει και μάλαμα να γίνεται».

Φωτιά τα Χριστούγεννα: Καλή τυχη περιμένει τα σπίτια όσων κρατούν τη φωτιά αναμμένη κατά τη διάρκεια όλης της ημέρας των Χριστουγέννων.

Γέννηση Χριστουγεννιάτικη: Τα παιδιά που γεννιούνται την ημέρα των Χριστουγέννων θεωρούνται καλότυχα.

Αγρότες και Χριστούγεννα: Οι αγρότες αν δουν άστρα στον ουρανό την βραδιά των Χριστουγέννων, θα έχουν πλούσια σοδειά το καλοκαίρι.

Καινούργιο ρούχο: Σε πολλά μέρη της Ελλάδας φορούσαν για το καλό του χρόνου, ένα καινούργιο ρούχο και φρόντιζαν να έχουν επιστρέψει ό,τι δανεικό είχαν τυχόν πάρει.

Πέρδικα: Η συνάντηση με μια πέρδικα θεωρείται καλοτυχία.

Σκαραβαίος: Στην Αίγυπτο οι σκαραβαίοι θεωρούνταν ιεροί και η απεικόνιση τους σε κοσμήματα ή σε αντικείμενα έφερνε καλή τύχη στον κάτοχο του.

Βούδας: ή Μπούντχα στην αρχαία Ινδική γλώσσα, σημαίνει ο «Αφυπνισμένος» ή «Φωτισμένος».

Προέρχεται από τη ρίζα του ρήματος μπουντχ, που σημαίνει αφυπνίζω, φωτίζομαι και κατανοώ.

Ένας βούδας στο σπίτι μας, προσελκύει την καλή τύχη και την πνευματική επίτευξη.

Ας δούμε τι πιστεύουν και τι κάνουν σε διάφορα μέρη του κόσμου:

Στη Σικελία:

Οι αγρότες τρέχουν τα μεσάνυχτα των Χριστουγέννων στα πηγάδια τους για να βγάλουν νερό και με αυτό ραντίζουν τα ζώα και το φούρνο του ψωμιού, γιατί πιστεύουν ότι το νερό είναι αγιασμένο

αυτή την ώρα που γεννιέται ο Χριστός και θα ευλογηθεί το κοπάδι και η σοδειά.

Στην Ιταλία:

Τις γιορτινές ημέρες των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς, κυριαρχεί το κόκκινο χρώμα στη διακόσμηση του σπιτιού και την γκαρνταρόμπα των ανθρώπων, γιατί συμβολίζει την ανανέωση και φέρνει γούρι.

Στη Σαρδηνία:

Οι πιστοί θεωρούν ότι όποιος γεννιέται τα μεσάνυχτα των Χριστουγέννων έχει δεχτεί την ευλογία του Σωτήρα της Ανθρωπότητας και για αυτό θα φέρει μεγάλο γούρι κι ευτυχία, όχι μόνο στην οικογένεια του, αλλά και στα επτά πιο κοντινά σπίτια της γειτονιάς του.

Στη Γιουγκοσλαβία:

Το γιορτινό τραπέζι είναι πλούσιο σε γεύσεις και με μπόλικο κρασί, και κρατάει μέχρι το πρωί. Και για να μην ντραπούν οι καλεσμένοι, η νοικοκυρά έχει φροντίσει από νωρίς να λεκιάσει το τραπεζομάντιλο με κόκκινο κρασί, που φέρνει και γούρι άλλωστε. Κάτι που το πιστεύουμε κι εμείς άλλωστε στην Ελλάδα.

Στην Ισπανία:

Το αγαπημένο δώρο είναι η θέστα, ένα μικρό δηλαδή καλαθάκι με σαμπάνια, λίγα αμυγδαλωτά και ένα πιατάκι με δώδεκα σταφίδες που πρέπει να φαγωθούν μία-μία σε κάθε χτύπο του ρολογιού πριν την αλλαγή του χρόνου, έτσι ώστε να εξασφαλιστεί η ευτυχία ξεχωριστά για κάθε μήνα του χρόνου. Άλλοι λένε ότι όποιος καταφέρει να καταπιεί 12 σταφίδες ακριβώς πάνω στο δωδέκατο χτύπημα του ρολογιού θα έχει την τύχη με το μέρος του.

Στην Αγγλία:

Ακόμη και σήμερα, ακολουθούν μια παραλλαγή για τα έθιμα του εξαγνισμού των αγρών από τα κακά πνεύματα που βασιζόταν σε αρχαίες τελετουργίες. Για την ακρίβεια, το βράδυ των Χριστουγέννων μόλις σκοτεινιάσει, σχηματίζουν παρέες γύρω από τα περιβόλια με τις μηλιές και πίνουν μπύρα τραγουδώντας κάλαντα, ενώ πυροβολούν στα κλαριά για να διώξουν...τους καλικάντζαρους. Παλαιότερα μάλιστα, συνήθιζαν να αφήνουν και γλυκίσματα για να εξασφαλίσουν την ευμείνεια τους και να έχουν καλή σοδειά.

Στη Δανία:

Τη θέση της δικής μας βασιλόπιτας κατέχει το ρυζόγαλο! Μάλιστα ένα ρυζόγαλο που κρύβει μέσα του ένα αμύγδαλο. Όποιος το βρει είναι ο τυχερός της χρονιάς και κερδίζει ένα χαρτονένιο γουρουνάκι-αυτό είναι το γούρι των Δανών.

Στην Ιαπωνία:

Η γιορτή αρχίζει από τις 29 Δεκεμβρίου και διαρκεί μια ολόκληρη βδομάδα. Την τελευταία μεγάλη ημέρα, την παραμονή δηλαδή της Πρωτοχρονιάς, όπως σήμερα, στα υπαίθρια κιόσκια πουλούν mochi, που είναι κέικ από ρύζι. Αύριο θα κάψουν στη μεγάλη πυρά έξω από τους ναούς τους, το γούρι του παλιού χρόνου και θα αγοράσουν το καινούργιο.

Στην Πορτογαλία:

Το γλυκό έθιμο της τελευταίας ημέρας του χρόνου απαιτεί την προσφορά των rabanadas στους επισκέπτες. Φέτες δηλαδή ψωμιού βουτηγμένες σε ζαχαρόνερο, περασμένες με αυτό και τηγανισμένες. Σε μερικές περιοχές οι τηγανίτες περιέχουν γλυκιά κολοκύθα και ονομάζονται filhos.

Το μαγικό χόρτο η όπως αλλιώς λέγεται και σιδερόχορτο, μπορούμε να το βρούμε μόνο την ώρα που το έχει στο στόμα του ο σκαντζόχοιρος, ο οποίος προσπαθεί με την μαγική του βοήθεια να γκρεμίσει κάποιο πρόχωμα που του έκτισαν μπροστά στη φωλιά του. Μ' αυτόν το χόρτο γκρεμίζεις κάστρα και κόβεις σίδερα (αυτό πάντα ονειρευόταν ο φτωχός και απροστάτευτος άνθρωπος για να νικήσει τους δυνάστες του).

Για τον σκαντζόχοιρο λένε τα εξής: "Είναι το μόνο ζώο που μπορεί να βρει το θαυματουργό σιδερόχορτο (το τριφύλλι για πολλούς με τα τέσσερα φύλλα, που πήρε η Εύα φεύγοντας από τον Παράδεισο). Όποιος καταφέρει ν' αποκτήσει αυτό το χόρτο βρήκε την τύχη του. Μπορεί ν' άνοιξη χρηματοκιβώτια, να γκρεμίσει τοίχους, να μπει και να βρει όπου έχουν κρυμμένους θησαυρούς. Πως όμως να το απόκτηση; Επειδή μόνο ο σκαντζόχοιρος μπορεί να το βρει, τον αναγκάζουν να το αναζητήσει. Ψάχνουν, λοιπόν, και βρίσκουν φωλιά σκαντζόχοιρου και χτίζουν γύρω της ένα γερό τοίχο με πέτρες ώστε να μη μπορεί το ζώο να μπει μέσα για να θηλάσει τα μικρά του. Έπειτα κρύβονται εκεί κοντά και παραμονεύουν. Σε λίγο νάτος και ο Σκαντζόχοιρος, άλλα βλέπει με στενοχώρια του ολόγουρα στη φωλιά του φρούριο ολόκληρο και είναι αδύνατο να μπει μέσα. Τι να γίνει; Άλλη λύση δεν υπάρχει παρά να τρέξει να βρει το "σιδερόχορτο". Δεν αργεί και πολύ να το

ανακάλυψη. Αρπάζει τότε ένα κώνο στο στόμα του και γυρίζει στη φωλιά του. Μόλις άγγιξε πάνω στον τοίχο το σιδερόχορτο, αυτός γκρεμίστηκε αμέσως. Έπειτα ο σκαντζόχοιρος το καταπίνει και πάει χαμένο. Γι'αυτο ο άνθρωπος που παραμονεύει, πρέπει να καταφέρει ν' αρπάξει από το στόμα του ζώου το χορτάρι προτού φτάσει στη φωλιά του. Δύσκολο πολύ όμως πράγμα, γιατί ο σκαντζόχοιρος μόλις δει άνθρωπο να πλησίαση το καταπίνει αμέσως, για να μην αποκάλυψη το μυστικό του. Γι' αυτό και πολύ σπάνια καταφέρνει κανείς ν' αποκτήσει το "σιδερόχορτο". Το απέκτησε όμως; γίνεται πλούσιος. Παίρνει όποιο θησαυρό θέλει.

Το φιδοπουκάμισο, το συναντά κανείς στα δάση. Το φιδοπουκάμισο είναι το δέρμα του φιδιού που το αλλάζει αρκετές φορές το χρόνο και που όπως πιστεύουν: όποιος το έχει επάνω του είναι τυχερός, του φέρνει γούρι. (τα πουκάμισα των φιδιών όπως και οι νυχτερίδες και τα ποδαρια του λαγού, ακριβοπουλιούνται).

Για το ψωμί λένε: είναι "γρουσουζιά" να βάλει κανείς ανάποδα το καρβέλι στο τραπέζι. Δεν κάνει ν' αφήνεις την μπουκιά σου στο τραπέζι την ώρα που τρως, γιατί αφήνεις την δύναμη σου. Αν παρατηρήσουν κανένα που τρίβει το ψωμί του την ώρα που τρώει, πάει να πη πως θα αποκτήσει πολλά παιδιά.

Δεν αφήνουν ποτέ το ψαλίδι ανοιχτό, είναι μεγάλη γρουσουζιά.

Μεγάλη συμφορά προμηνύεται αν πέσει από το εικονοστάσι καμιά εικόνα. Κακό είναι ακόμα να χυθεί κάτω στη γη λαδί από το καντήλι της εικόνας, αλλά και γενικά, επειδή το λάδι ήταν και είναι ένα από τα ζωτικά προϊόντα, γι' αυτό αποφεύγεται η σπατάλη του.

Είναι μεγάλη τύχη την ώρα που τρως ένα αυγό, αυτό να είναι δίκροκο.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Συνέντευξη ιερέως

- Ποιά είναι η γνώμη σας για τα μέντιουμ;

Καταρχήν, θα πρέπει να επισημάνουμε ότι ο διάβολος πολεμά το τελειότερο δημιούργημα του Θεού, που είναι ο άνθρωπος, εφόσον δεν μπορεί να πολεμήσει τον ίδιο τον Θεό. Επιπλέον, όπως λέει και ο λαός μας "ο διάβολος έχει πολλά ποδάρια", περπατάει δηλαδή σε πολλά μονοπάτια με σκοπό να μας παγιδέψει. Αυτά τα μονοπάτια και οι παγίδες είναι τα μέντιουμ, οι πνευματιστές, η μαγεία κ.ά. Τα μέντιουμ είναι όργανα του διαβόλου που σκοπός τους είναι να βλάψουν τον άνθρωπο. Χρησιμοποιούν λιβάνι, κεριά και εικόνες για να πλανούν τους ανθρώπους και να τους διαψεύδουν τις όποιες αμφιβολίες για το αν είναι σωστό ή όχι αυτό που κάνουν.

- Ποιά η γνώμη σας για τους πνευματιστές και που πιστεύετε πως αποσκοπούν;

Οι πνευματιστές δεν είναι κάτι διαφορετικό από τα μέντιουμ, λένε πως καλούν πνεύματα νεκρών για να τα συμβουλευτούν προσκαλούν, όμως δαιμόνια, τα οποία γίνονται αισθητά με ενέργειές τους, όπως με το να μετακινούν αντικείμενα, να αλλάζουν τη θερμοκρασία ενός υγρού κ.ά. Όλα αυτά, πιστεύω πως αποσκοπούν στο κέρδος και φυσικά στην εγκλόβηση των ίδιων με το διάβολο και στο να ωθήσουν και άλλους στο να έρθουν κοντά του.

- Πιστεύετε ότι τα μέντιουμ έχουν δύναμη και τη δύναμη είναι αυτή;

Τα μέντιουμ χρησιμοποιούν τη δύναμη του διαβόλου, η οποία είναι μηδαμινή(ανύπαρκτη) μπροστά στο Θεό. Ως πνεύμα ο διάβολος του επιτρέπεται λέγαμε, από το Θεό να έχει κάποιες ικανότητες ώστε να τις διακρίνει ο άνθρωπος και να συγκρίνει το καλό με το κακό και να αποφεύγει τις παγίδες του. Η δύναμη του διαβόλου(όμως) είναι ικανή να βλάψει τον άνθρωπο, κάτι που ο Θεός δεν επιτρέπει γιατί αν ήταν ελεύθερος ο διάβολος θα το έκανε. Όπως, αναφέρεται και στο Ευαγγέλιο των Γαδαρηνών, δεν επιτράπηκε στον διάβολο να μπει στους χοίρους, διότι φοβόταν τον Θεό.

- Γιατί ο σύγχρονος άνθρωπος καταφεύγει στα μέντιουμ;

Ο σύγχρονος άνθρωπος, γενικώς δεν καταφεύγει στα μέντιουμ, εκεί καταφεύγει ο μακράν της μυστηριακής ζωής άνθρωπος εκείνος, που δεν βιώνει τη Χριστιανική ζωή και δεν γεύτηκε τους

πνευματικούς καρπούς της. Πείθεται, από τα τεχνάσματα του διαβόλου διά των οργάνων του (μέντιουμ), στην αρχή δίνουν την εντύπωση πως λύνουν τα προβλήματα, όμως ο μισόκαλος διάβολος το περιπλέκει και οδηγεί το θύμα σε αδιέξοδα και τραγικές συνέπειες.

- Υπάρχουν πνεύματα σύμφωνα με το Χριστιανισμό;

Στις 8 Νοεμβρίου η εκκλησία τιμά τις επουράνιες δυνάμεις, τα λειτουργικά πνεύματα που είναι εννιά τάγματα των αγγέλων. Ο Εωσφόρος ήταν το δέκατο το οποίο διά την υπερηφάνεια του απέναντι στο Θεό εξέπεσε του παραδείσου στην άβυσσο του Άδη (κόλαση) και στη θέα αυτής της πτήσης ο αρχιστράτηγος Μιχαήλ προέτρεψε τα υπόλοιπα τάγματα των αγγέλων, με το <<Στώμεν καλώς>> έτσι ας προσέξουμε και εμείς. Υπάρχουν, επομένως τα καλά πνεύματα, οι άγγελοι. Και οι χριστιανοί λαμβάνουμε κατά τη βάπτισμα μας μαζί με τα χαρίσματα του Θεού και τον άγγελο μας. Στην αγία γραφή και συγκεκριμένα στην Παλαιά Διαθήκη βλέπουμε τον Μιχαήλ όταν ο Αβραάμ μέλει να θυσιάσει τον Ισαάκ, στον Ηλία, στον Ιησού τον Ναυή και στην Καινή Διαθήκη συναντάμε τον αρχάγγελο Γαβριήλ όπως στον Ευαγγελισμό αλλά και κατά την κοίμηση της Θεοτόκου, όπου ο Γαβριήλ προαναγγέλλει την κοίμηση της (στη Παναγία) κ.ά. Υπάρχουν και τα κακά πνεύματα, αυτά των δαιμόνων, που εκπροσωπούν και τα πάθη του ανθρώπου.

- Ποιά είναι η διαφορά προγνώσεως του μέλλοντος των πνευματιστών από τους γέροντες της εκκλησίας;

Η διαφορά είναι ότι ο διάβολος ως πανούργος μπορεί να συγκρίνει και να ζυγίζει καταστάσεις από τη συμπεριφορά του ανθρώπου και αναλόγως να προσπαθεί να προβλέψει κάτι από τον μέλλον και αυτό με μεγάλη σχετικότητα. Γι' αυτό άλλωστε και τα μέντιουμ δεν μπορούν να μαντέψουν λόγου χάρη ένα σεισμό ή τον αριθμό του joker ή ένα άλλο γεγονός και για την προσωπική τους ακόμα ωφέλεια. Η προφητεία, δηλαδή, η πρόγνωση του μέλλοντος από τους αγίους γέροντες είναι αποκάλυψη του ίδιου του Θεού. Στην Παλαιά Διαθήκη υπάρχουν προφητείες, οι οποίες ομίλησαν λεπτομερώς π.χ. Για τη γέννηση του Χριστού, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας (είχε προφητευτεί ότι θα γεννηθεί από παρθένα μητέρα και το όνομα του, όπως και τα πάθη του). Αλλά και μεταγενέστερα είχαμε αποκαλύψεις από αγίους ανθρώπους, όπως την αποκάλυψη του Ιωάννου, η οποία συνεχώς επαληθεύεται όπως λόγου χάρη οι προφητείες του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, οι οποίες επαληθεύονται, καθώς και στις μέρες μας του Αγίου Πα'ι'σίου, Πορφύριου,

Ιακώβου κ.ά.(ενδεικτικά). Σε καμία προφητεία δεν θα δούμε ημερομηνία, διότι η αγάπη του Θεού πολλές φορές συντομεύει ή παρατείνει το έλεος ή και απομακρύνει κάποιες καταστάσεις, όταν εμείς το προκαλούμαι με τη συμπεριφορά μας.

- Ποιά η γνώμη σας για τις δεισιδαιμονίες και τις προλήψεις;

Οι δεισιδαιμονίες και οι προλήψεις πρέπει να είναι μακράν από τη ζωή του χριστιανού. Το μόνο που προσφέρουν είναι να κάνουν δύσκολη τη ζωή του π.χ. Το νιόπαντρο ζευγάρι να μην πηγαίνει σε κηδείες και μνημόσυνα, δηλαδή να μην συμμετέχει στην προσευχή για τον κεκοιμημένο αδερφό ή ο λυπημένος χριστιανός να απέχει από τον εκκλησιασμό για ένα χρόνο ή στα θεμέλια ενός κτίσματος μαζί με τον αγιασμό να θυσιάζεται ένα ζώο και να γεμίζουν με αίμα τα θεμέλια (και σε θέα μόνο ανατριχιαστικό). Επιπλέον, να μην εξετάζουμε και να φοβόμαστε τα όνειρα και άλλα τρελά. Όλα αυτά είναι <<προϊόν>> διαβολικού εκφοβισμού και έλλειψης εμπιστοσύνης στο Θεό.

- Ποιά είναι τα μέτρα προφύλαξης των χριστιανών από τέτοιου είδους παραθρησκευτικά φαινόμενα; (πνευματισμός- δεισιδαιμονίες)

Τα μέτρα προφύλαξης είναι απλά, αλλά πολύ σημαντικά, ο χριστιανός που ζει τα μυστήρια της εκκλησίας ξέρει να αντιμετωπίζει σωστά και τα ευχάριστα και τα δυσάρεστα της ζωής. Τα προβλήματα λύνονται με τη χάρη του Θεού όταν τα εναποθέτουμε με εμπιστοσύνη και πίστη σε αυτόν. Δεν έχουμε ,λοιπόν, την ανάγκη των μέντιουμ και των συναφή, διότι αποδεδειγμένα μας οδηγούν στην καταστροφή. Ο άνθρωπος που εξομολογείται και κοινωνεί με καθαρή τη συνείδηση δεν φοβάται όλα τα μέντιουμ του κόσμου, όλοι οι μάγοι μαζί να πέσουν πάνω του θα γίνουν θρύψαλα (το παράδειγμα του Κυπριανού που από αρχιμάγος έγινε άγιος).

- Πάτερ γνωρίζετε κάποιο περιστατικό σχετικό με τα μέντιουμ ή με την ενασχόληση με τον πνευματισμό;

Κάποτε μια παρέα μαζεύοταν κάθε βράδυ και ασχολούνταν με τον πνευματισμό, γινόταν η επίκληση των πνευμάτων και το τραπέζι άρχιζε να κουνιέται. Τότε ο πνευματιστής απαντούσε στα ερωτήματα, ένας όμως από την παρέα συμβουλευτήκε έναν ιερέα. Ο ιερέας του είπε να κολλήσει κάτω από το τραπέζι ένα σταυρουδάκι και πράγματι την επόμενη, όσες επικλήσεις και αν έγιναν το τραπέζι δεν κουνιόταν, αποκάλυψε το μυστικό, το ξαναδοκίμασαν όλοι μαζί και όντως πείστηκαν ότι αυτά είναι δαιμονικά, αλλά διαπίστωσαν και τη δύναμη του σταυρού που είναι και φόβητρο του διαβόλου. Το θέμα επεκτείνεται και παρά πέρα, υπάρχει μαύρη και λευκή μαγεία στους

δαιμονισμένους και γενικότερα στις τραγικές εκείνες καταστάσεις και συνέπειες που δημιουργούνται από την θεληματική παραχώρηση εδάφους της καρδιάς μας στο μισόκαλο διάβολο, ο οποίος περιπατεί ανάμεσά μας ως λέων ωρυόμενος ψάχνοντας ποιον να καταβροχθίσει, Εμείς << στώμεν καλώς>> να βαδίσουμε στα χνάρια του Χριστού, να έχουμε στη ζωή μας καπετάνιο το Χριστό, ο οποίος διά των ιερών μυστηρίων του μας οδηγεί στο μόνο ασφαλές, ήρεμο και γαλήνιο λιμάνι του. Άγιος σημαίνει αγωνιστής και όπως έλεγε και ο σύγχρονος Άγιος Παΐσιος όπως ο δάσκαλος που βλέπει το μαθητή να προσπαθεί, παρά του ότι είναι αδύνατος θα του βάλει τη βάση για να περάσει, ενώ τον μαθητή τον τεμπέλη που δεν ενδιαφέρεται θα τον κόψει, έτσι και ο Χριστιανός μπορεί να έχει αδυναμίες, παλεύει όμως, αγωνίζεται, εξομολογείται τα λάθη του και ο Θεός τον ευλογεί και του χαρίζει τον αιώνιο στέφανο της δόξης τον οποίο όλοι μας θα λάβουμε μετά τον πνευματικό στίβο που καλούμαστε να αγωνιστούμε.

Ιερέας: Κ.Τ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

Βιβλιογραφία- Ιστιότοποι

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ» ΤΕΥΧΟΣ : ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2002

Η δοξασία της Μετενσάρκωσης Ευάγγελου Γ. Καρακοβούνη

Γκότση Χρήστου – Μεταλληνού Γεωργίου π.-Φίλια Γεωργίου, Ορθόδοξη Πίστη και Λατρεία, Α΄
Ενιαίου Λυκείου, Αθήνα 42003.

Από το βιβλίο της Ιεράς Μητροπόλεως Σύρου

Από το βιβλίο του Τ. Νατσούλη.

Ρεπορτάζ: Νίκη Παπάζογλου

«Γεροντικόν του Αγίου Όρους», Αγιορείτου μοναχού Ανδρέου-Χαραλάμπους Θεοφιλοπούλου, Αθ.,
σελ. 181-196.

<http://ebooks.edu.gr/modules/ebook/show.php/DSGL-A106/116/901,3362>

<http://www.paterikiorthodoxia.com/2012/12/3083.html>

http://www.egolpion.com/reincarnation_1.el.aspx#ixzz3wXq7e9zI

<http://www.paterikiorthodoxia.com/2012/12/3083.html>

<http://www.impantokratoros.gr/metensarkosh-karma.el.aspx>

<http://www.rizaonline.gr/1/6/631.nphtml>

<http://www.newsbeast.gr/weekend/arthro/734937/ta-peiramata-tilepatheias-kai-allon-psuhikon-fainomenon-stin-ellada-tou-1923>